

IMMACULATA

6/2001

Č.58

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2001

Listopad - abychom vždy zůstávali strážci víry při čekání na slavný příchod Krista Krále.

Prosinec - abychom jako praví Kristovi učedníci žili z pravdy o Božím Vtělení a byli jejími svědky ve světě.

Leden - aby rozjímání nad tajemstvím Vtělení Ježíše Krista nám pomáhalo objeovat krásu skrytého života a podněcovalo růst ctností pokory.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkájí, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

sv. Augustin jednou řekl: „Ptal jsem se, odkud je zlo, a nedokázal jsem si odpovědět.“ Tak se ptáme i my. Divíme se, proč je tolik zla, když pohnutkou každého lidského jednání je touha po určitém dobru. A zjišťujeme následující: není dobro jako dobro. Existuje **dobro skutečné** a **dobro zdánlivé**. To první vede k pokoji a spravedlnosti, to druhé je zdrojem svárů, nepokojů a válek. Avšak jak je od sebe odlišit?

Sv. Augustin na svou otázku nalezl odpověď právě tehdy, když nalezl Toho, kdo přemohl veškeré zlo: příčinou zla je hřích, tj. „sebeláska až k pohrdání Bohem“. Ano, kdo pohrdne Bohem, jakožto nejvyšší, **absolutní autoritou**, není schopen rozlišovat dobro zdánlivé od skutečného a dobře volit prostředky k jeho dosažení.

Opřeme se tedy v našem úsilí o skutečné dobro o Boží autoritu a důvěřujme Tomu, který přemohl veškeré zlo (srv. Jan 16,33), že ho přemůže i v nás.

br. Bohdan

Prosba u Jeslí

P. František Klika

Dej mně, můj Pane,
prostou duši pastýřů,
abych směl vidět
nebe otevřené
nad temnou jeskyní světa,
pokorné srdce Josefa,
abych směl žasnout
nad tvou přítomností
v náruči
tvé matky Církve,
čisté oči Marie,
abys jimi z mé duše
mohl lidem říkat,
jak je máš rád.

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

O letnicích roku 1215 slavil František jako obyčejně s bratřími řádovou kapitulu v Porciunkule. Po jejím ukončení se zdržel nějakou dobu v Porciunkule, aby uspořádal věci druhého řádu sester Klarisek. Načež se vydal s několika bratry na horu Alvernu. Tuto horu nabídl bratřím zbožný hrabě Orlando z Chiusi a Casentino. František přijal tento dar pod podmínkou, že tam vyšle nejprve některé ze svých bratří a v případě, že by se jim tato hora hodila, tam vystaví chatrč. Vyslání bratří vyplnilo svědomitě úkol jim svěřený. Hora, na kterou je Orlando se svou družinou doprovodil, se jim velice líbila. Nemohli se vynadivit přírodním krásám, které se objevily před jejich očima po namáhavém stoupání. S pomocí hraběte tam narychlo vybudovali dřevěnou chatrč, aby zde měli kde přebývat.

Na horu Alvernu se hodlal František uchýlit na nějakou dobu, aby se mohla zotavit jeho duše, unavená tolíkerým namáháním. Mimoto chtěl v samotě vykonat čtyřicetidenní půst ke cti sv. Michaela archanděla, kterého zvláště ctil. Byl přesvědčen, že tento nebeský kníže má za úkol představovat duše Pánu, a proto každý je povinen vzdávat mu úctu. Na cestu se vydal s několika bratry, mezi nimiž byl i bratr Lev. Cestou na Alvernu František nezahálel, ale neúnavně pracoval se svými průvodci na obrácení hříšníků a utvrzování věřících ve ctnosti. Bůh neobyčejně žehnal jeho pracím, takže na té cestě byly pekelnému duchovi způsobeny mnohé veliké porážky. Tím byl ovšem ďábel nesmírně rozezlen, a ze vzteku a nenávisti téměř neustále Františka pokoušel a týral. Třeba desetkrát po sobě byl od něho zapuzen, přicházel znovu a opět jej pokoušel.

Podobně jednoho dne, když František došel unaven do Capraro a tam dle svého zvyku dlel

větší část noci v opuštěné kapli na modlitbách, napadl jej pekelný duch s velikou prudkostí nejprve lstí a potom použil i násilí, takže oba spolu zápasili. František i tentokrát statečně odporoval urputnému protivníkovi s pevnou důvěrou v pomoc Boží. Prosil Pána Ježíše o pomoc a pak se obrátil na zlého ducha se slovy: „Vy zlí duchové, čiňte se mnou, co se vám líbí, neboť jsem jist, že mi nemůžete učinit nic jiného, než jen to, co vám Pán Bůh dovolí. To pak, co na mě Bůh sešle, vytrpím s největší radostí.“ Řeč ta znovu podráždila ďábla tak, že se vrhl na Františka a počal jím strkatí a jej tlouci. Zatím se František modlil: „Pane Ježíši Kriste, děkuji ti za všechna tvá dobrodiní. I toto, které mi nyní uděluješ, není nepatrným, ale je zcela zjevným důkazem tvé dobroty ke mně. Ty mě trestáš za mé hříchy na světě, abys mě mohl tím snáze ušetřit na věčnosti. O Bože! Srdce mé je ochotno ještě více trpět, je-li v tom tvá svatá vůle.“ Jakmile tuto modlitbu dokončil prchnul od něj ďábel. Bůh byl totiž spokojen s Františkovou trpělivostí a statečností a ďábel se opět ke své hanbě přesvědčil, že marné je jeho všechno namáhání proti muži tak svatému, a proto se vztekem uprchl a nechal Františka na pokoji.

František sice zvítězil nad zlým duchem, ale byl tak oslaben, že se musel o tom zmínit svým bratřím. Ti ho bez meškání dopravili do nejbližšího domku, aby si odpočinul. Hospodář, kterému patřil domek, byl šťastný, že mu bylo dopřáno prokázat Františkovi takovou službu. S radostí přinášel, kde co měl, aby byl František spokojen a aby se posilnil. Když se pak František zotavil, že mohl pokračovat v cestě, šel a vyprosil mu na jednom ze svých sousedů mezka, aby usnadnil Františkovi další cestu na Alvernu. Za všechna ta dobrodiní žehnal František hodnému muži a jeho celé rodině.

Pak již cesta ubíhala rychleji než dříve. František jel na mezku, kterého vedl za uzdu jeho majitel. Cestu si krátili hovorem, až konečně zdaleka uviděli vrchol Alverny. Mezi okolními pahorky právě Alverna upoutává pozornost svým nápadným zevnějškem. Není okrouhlá a stlačená jako ostatní pahorky, nýbrž štíhlá, strmá a osamocená. Ve starověku byla známa pod jménem „petra vernia“. Italové ji nazývají La Verna, kdežto u nás bývá nazývána Alverna. Její vrchol dosahuje 1269 m. Činí dojem obrovského šúry spadlého kamene. Na všech stranách je obklopena hlubokými propastmi. Jenom jedinou stezkou je možno dojít k vrcholu, na kterém je planina pokrytá smrky a buky. Cesta nyní byla ještě namáhavější, když kráčeli po strmém svahu vzhůru. Slunce páliło a působilo jim stále větší utrpení. Všichni byli cestou unavení a vyprahlí. Najednou rolník, který vedl oslíka, na němž seděl František, zvolal: „Nemohu už dál. Zemřu, nedostanu-li něco k pití!“ Na cestu si nevezali vodu a nyní v této krajině nebyla ani kapka vody. František soucítíl s ubohým venkovanem. Když neviděl jiné rady, obrátil se k Bohu o pomoc. Pozdvíhl ruce k nebi s přesvědčením, že mu Bůh pomůže. Což není psáno, že Bůh je Otcem, ano nejlepším a nejpečlivějším ze všech otců a že vyplňuje prosby a přání těch, kdo ho milují? Krátkou chvílí setrval na modlitbách, když najednou nabył přesvědčení, že jeho modlitba byla vyslyšena. Obrátil se proto k žíznivému venkovanovi a pravil: „Vidíš tamto skalisko? Jdi tam a nalezněš pramen, který právě nyní otevřel Bůh ve své dobrotě a milosrdenství, aby tvou palčivou žízeň uhasil.“ Venkovan nepochyboval o pravdivosti jeho slov, protože věděl, že Františkovy modlitby jsou vždy vyslyšeny. Spěchal na naznačené místo a tam našel čerstvý pramen vody. Jakmile však i ostatní uhasili žízeň, pramen ihned zase zmizel a nebylo po něm stopy.

Když konečně dorazili na vrchol, přiletělo k Františkovi hejno ptáků, kteří se posadili na jeho hlavu, na ruce a ramena. Jiní zase na okol-

Assisi, Bazilika sv. Františka, freska od Giotto

ní větve stromů a křoví. Všichni máváním křídla a veselými hlásky dávali najevo radost, jako by vítali svého miláčka a dávného známého a pozdravovali jej. František, užaslý tou neobyčejnou událostí, pravil bratru Lvovi: „Vidím bratře, že se zde nějaký čas musíme zdržet, poněvadž náš příchod způsobuje našim bratřím ptákům takovou radost.“ Po těch slovech se ptáci rozletli opět na všechny strany.

Když se hrabě Orlando dověděl, že František přišel na horu Alvernu, spěchal tam se svou družinou, aby Františka a jeho bratry pozdravil. František děkoval hraběti za tak velkolepý dar. Orlando jej pak všude provázal a upozorňoval na všechno, co se zde nacházelo. Cestou si František hledal nejpříhodnější místo k rozjímání. Najednou se zastavil u veliké skály, která byla jakoby rozštěpená, plná hlubokých propastí a jeskyň. V té chvíli mu Bůh zjevil, že to rozštěpení skal se stalo při smrti Spasitele

světa. Proto František vyhledával toto místo v době modliteb a rozjímání, zvláště když rozjímal o přehořkém utrpení Páně.

Další den přišel hrabě Orlando znovu s celou rodinou na Alvernu a přinesl s sebou chléb a jiné pokrmy v hojnosti, aby bratři nemuseli trpět hladu. Když všichni společně pojedli, řekl hrabě Orlandno bratřím: „Již jsou to dva roky, co jsem vám propůjčil horu k užívání. Nyní, když i František přijal horu, chci abyste přijali mou péči a starost o vás. Ve všech svých potřebách se utíkejte ke mně. Buďte ujištěni, že ve mně a v mé rodině naleznete vždy pomocníka a ochránce.“ Po těch slovech se obrátil opět na Františka a tázal se ho, má-li nějaké přání. Když mu František naznačil, že by měl rád chatrč pro sebe a že by si přál, aby dal zbudovat pro ně malou kapličku, kde by se mohli modlit, ochotně slíbil, že vše vykoná co nejdříve. Za několik dní se František mohl přestěhovat do chudého příbytku a také bratři měli již skrovnou kaplič-

ku, kterou František z úcty ke Královně nebeské zasvětil Panně Marii Královně andělů.

Když nadešel čas čtyřicetidenního postu ke cti sv. Michaela archanděla, František se uchýlil na pusté místo na hoře, kde si ve skalní rozsedlině upravil z haluzí a větví malý příbytek, ve kterém strávil čtyřicet dní v nejpřísnějším postu a kajicnosti. S nikým se po celou dobu nestýkal, jedině se svým důvěrníkem bratrem Lvem. Život v tomto zátiší byl pro něj přebohatým pramenem duchovní radosti. Větší část zde strávil na modlitbách a rozjímání. V takových chvílích jej Bůh zahrnoval velikými milostmi, které pak František při vhodných příležitostech užil k prospěchu jiných. Ačkoli byl po tu dobu vzdálen od lidí, přece na ně nezapomínal. Vyprošoval pro ně u Boha slitování a milosrdenství. Častokrát byl tak pohroužen ve vroucí modlitbě, že nevěděl, co se kolem něho děje. V takových chvílích mohl k němu přijít kdokoli, aniž by si toho František všiml, neboť v té době jeho duše byla před tváří Nejvyššího.

Svátkem sv. Michaela archanděla skončily nebeské duchovní hody. František na duchu opět posílen se rozloučil s milovanými syny a zbožným hrabětem Orlandem. Počátkem měsíce října opustil samotu alvernskou.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Řeholní komunita zve

Mladí muži, kteří se zajímají o řádový život, příp. jsou před rozhodnutím pro tento způsob života a chtěli by několik dní prožít v řeholním společenství ve spiritualitě sv. Františka, mohou se přihlásit na adresu: M. Duda, Konvent minoritů, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava; tel.: 066/7303604, e-mail: jih-min@volny.cz

Termín pobytu je možné domluvit - dle možností zájemců - na výše uvedené adrese písemně, příp. telefonicky.

O modlitbě a důvěře

Tváří v tvář světovému dění zjišťujeme, že lidské jistoty jsou velmi vratké a pomíjivé. Diváme se nalevo a napravo a hledáme, kde najdeme jistotu a pokoj pro své nitro. Budou to peníze? Budou to zbraně? Nebo co to bude?

Do našich pochybností a hledání zaznívají Ježíšova slova: *Hleďte a naleznete, tlučte a otevře se vám, prostě a dostanete (Mt 7, 7), stále se modlete a neochabujte (Lk 18, 1), důvěřujte, já jsem přemohl svět (srv. Jan 16, 33).*

Jako křesťané nemáme hledat záchranu v ničem jiném než v Bohu. A jak to mohu uskutečnit? Je třeba setkávat se s Ním v modlitbě.

Namítneš: „**Vždyť jsem tak zanepřázdňěn. Já nemám čas se modlit!**“ Ale je to skutečně čas, co ti brání v modlitbě? Každý by si nyní mohl udělat zpytování svědomí, kam se nám těch 24 hodin rozplynulo. Snad by se tam nějaká ta skulinka našla? Není problém spíše v tom, že tě k Bohu nic netáhne? Že nejsi plně přesvědčen, že On ti může něco dát? A tím svým „nemám čas“ jako by ses slušně vytočil od vysvětlování, že tě to s Bohem nebaví?

„**Ale já při modlitbě nic necítím.**“ A kolik času jsi věnoval setkání s Bohem? Dva lidé, když se potkají, také hned necítí k sobě náklonnost. Přátelství ke svému růstu potřebuje čas. Když někomu věnuješ čas, začne vznikat citové pouto a časem bez setkání s milovanou osobou nebudeš moci být. Ale je třeba se soustředit na tu osobu, ne na svůj cit, to bys klamal sám sebe.

„**Ani jsem si moc nevšiml, žeby se díky modlitbě něco změnilo.**“ A čekal jsi vůbec, že se něco změní? Naslouchal jsi Bohu, jakou ti dá odpověď? Při rozhovoru přece musí být alespoň dva. Jeden mluví, druhý naslouchá. Pak ten druhý odpovídá a první zase poslouchá. Při rozhovoru s Bohem neuslyším odpověď přímo, jako bych mluvil s člověkem, ale mohu ji vysledovat z toho, co se děje kolem, mohu ji najít v Písmu svatém, jakožto v Božím slovu. A musíme Bohu dopřát také právo, dát odpověď i svým mlčením.

„**Vždyť já se ani modlit neumím.**“ Ale umění se získává cvikem. To asi víš, že žádný učený z nebe nespadl. Naším učitelem je sám Bůh. Duch

Svatý nás uschopňuje k modlitbě. Svátý Pavel říká: „*Vždyť ani nevíme, zač se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.*“ (Řím 8, 26-27).

„**A skutečně je modlitba tak nutná?**“ Je třeba si znovu uvědomit, kdo je Bůh a kdo je člověk. Bůh stvořil svět, celý vesmír, vše, co je. Bez Boha by neexistovalo nic. Nejenže jednou stvořil, ale tvoří stále a stále vše udržuje v existenci, každý nový okamžik je pro nás nově tvořen. Stvořil také člověka a dal mu výsadní postavení, učinil ho ke svému obrazu, obdaroval ho svobodnou vůlí a chce, aby člověk s Ním spolupracoval. Člověk je tedy Bohu plně podřízen. Může sice dar svobodné vůle zneužít a neposlouchat Boha, ale to nic nemění na věci, že je Bohu podřízen. Už z toho vyplývá, že by měl člověk Bohu vzdávat úctu. Avšak Bůh člověkovu nejen dává život, ale obdarovává ho láskou, a to láskou, jež je větší nad jakékoli pomyšlení. Snad ji vytušíš ve slovech: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3,16). Ano, modlitba je nutná. V ní přicházíme do styku se zdrojem života a lásky. Viděls někdy, aby se dařilo spolupráci a lásce tam, kde osoby spolu nekomunikují?

„**Skutečně Bůh vyslyší každou naši modlitbu?**“ Ježíš nám říká: *prostě a dostanete, stále se modlete a neochabujte.* Takže naše jistota v Boží vyslyšení se opírá o autoritu samotného Ježíše. Avšak je třeba mít na zřeteli dvě věci, že dobrý Bůh nám nikdy nedá to, co by nám uškodilo a také že čas a způsob vyslyšení je plně v Jeho rukou. Apoštol Jan říká: „*V tom je naše radostná důvěra v Boha, že nás vyslyší, když Ho prosíme o něco, co je shodné s Jeho vůlí.*“ (1 Jan 5,14, srv. Mk 11, 24). Mohli bychom být smutní z toho, že když neprosíme shodně s jeho vůlí, že se nám od Něho nic nedostane. Ale ať jsou pro nás povzbuzením tato Ježíšova slova: „*Každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře.*“ (Lk 11, 10). Když každý, tak každý. S prázdnou se od

modlitby nevrátíš, i když třeba nedostaneš přesně to, oč jsi žádal. Velmi povzbudivý je ještě tento Ježíšův výrok: „*Nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo Ho prosí.*“ (Lk 11, 13). Třeba se modlíš špatně, ale Bůh ti dá Ducha Svatého a potom pochopíš, v čem je chyba a proč ti to Bůh nechce dát, a dá ti také sílu, abys to s radostí snesl.

„Jak se mám modlit stále? Vždyť musím také z něčeho žít a plnit své povinnosti!“ Modlit se stále neznamena, že budeš pořád klečel v kostele a modlit se, ale spíše to, že se každou práci budeš snažit dělat ve shodě s Boží vůlí. Ptej se, zda to, co právě děláš, se líbí Bohu, zda to slouží k Jeho chvále, zda je svědectvím o tvé víře v Boha. Takové dotazování se je velkou Boží oslavou a krásnou modlitbou. Při práci pros Boha

o pozhánání, vždyť sami ze sebe nic nemůžeme. Ale nikdy nezapomeň na čas věnovaný výlučně Bohu. Heslem benediktinů bylo *ora et labora* a svatý Maxmilián Kolbe k tomu poznamenal *ora et labora, non labora et ora*. Tedy modli a pracuj, ale modlitba ať předchází tvou práci a nestrachuj se, že by ti Bůh nedal, co potřebuješ.

Proč se tedy znepokojovat tím, co stejně nemáš ve svých rukou? Bůh je ta největší jistota a On je Pánem dějin. I když se zdá, že zlo vítězí, On bude mít poslední slovo. Neříkám, že máš být lhostejný, to ne, ale že své počínání máš založit na Bohu. Nakonec Ježíš nás poučuje, že máme hledat nejprve Boží království a všechno ostatní že nám bude přidáno (srv. Lk 12, 31).

Rytíř Neposkvrněná

Pán vstupuje do své svatyně

Z promluvy Jana Pavla II. při generální audienci dne 20.6.2001.

Starobylá píseň Božího lidu, kterou jsme si před chvílí vyslechli, zaznívala jeruzalémským chrámem. Abychom lépe pochopili hlavní myšlenku této písně, musíme vzít ohled na její tři základní poselství. První se týká pravdy o stvoření: Bůh stvořil svět a je jeho Pánem. Druhý se týká soudu, při němž On bude soudit své tvory: musíme stanout před Jeho tváří a složit účty z toho, co jsme vykonali. Třetím poselstvím je tajemství příchodu Boha: vstupuje do kosmu a do dějin a chce mít volný přístup k lidem, aby s nimi ustanovil vztah nehlubší jednoty. Současný komentátor píše: „Toto jsou tři základní formy zakoušení Boha a spojení s Ním; žijeme díky Bohu, před Bohem a můžeme žít s Bohem“ (G. Ebeling, Sui Salmi, Brescia 1973).

Těmto třem poselstvím odpovídají tři části Žalmu 24, které se nyní pokusíme prohloubit. Budeme je brát jako tři obrazy poetického a modlitebního triptychu. První - to je krátká aklamace ke cti Stvořitele, *kterému náleží země i to, co je na ní* (srv. Ž24,1-2). Je to jistý způsob vyznání víry v Pána vesmíru a dějin. Stvoření, ve shodě se starověkou vizí světa, je chápáno jako dílo architektonické: Bůh dává základy země v moři, které je symbolem rozbourěných a ničitelských vod, zna-

Petr našich dnů

mením omezení tvorů, podmíněných nicotou a zlem. Stvořená skutečnost se vznáší nad tímto zmatkem a stvořitelským a prozřetelnostním dílem Boha je zachování všeho při životě.

Žalmistův pohled se zužuje z kosmického horizontu na mikrokosmos Siónu, „*Hospodinovu horu*“. Takto vstupujeme do druhé části žalmu (Ž 24,3-6). Nacházíme se před svatyní v Jeruzalémě. Průvod vě-

řících se obrací na strážce svaté brány s prosbou o dovolení vstupu: „*Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, kdo smí stát na jeho svatém místě?*“ Kněží - jak se s tím můžeme také setkat v jiných biblických textech, které vědci nazývají „liturgií vstupu“ - odpovídají a vypočítávají podmínky připuštění ke sjednocení s Pánem v rámci kultu. Nejedná se tady o dodržování čistě obřadních a vnějších forem, ale o plnění požadavků morálních a existenčních. Je to jakoby zpytování svědomí nebo úkon kajičnosti, jenž předchází liturgickou oslavu.

Kněží poukazují na tři požadavky. Je třeba mít především „*nevinné ruce a čisté srdce*“. „*Ruce*“ a „*srdce*“ hovoří o skutečích a o úmyslu, takže celý život člověka má být radikálně nasměrován k Bohu a Jeho Zákonu. Druhý požadavek se týká „*nemluvení lži*“, což v biblickém jazyce znamená nejen upřímnost, ale především boj s modloslužbou, neboť bůžci jsou falešnými bohy, tedy „*marnosti*“. Zdůrazňuje se tedy první přikázání Desatera, čistota náboženství a kultu. Nakonec máme třetí podmínku, která se týká vztahu k bližnímu: „*Nepřísahat křivě*.“ Slovo, jak víme, v civilizaci slova, jež charakterizovala starověký Izrael, nesmělo být nástrojem podvodu, ale naopak, bylo symbolem společenských vztahů postavených na spravedlnosti a opravdovosti.

Takto se dostáváme ke třetímu obrazu, který, i když nepřímou, popisuje slavnostní vstup věřících do svatyně na setkání s Hospodinem (Ž 24,7-10). Sugestivní hrou výzev, otázek a odpovědí se postupně odhaluje Bůh se svými třemi tituly: „*Král slávy, silný a mocný Hospodin, Hospodin udatný v boji*.“

Brány svatyně na Siónu jsou personifikovány a vyzvány ke zvednutí svých kleneb, aby přijaly Hospodina, který vchází do svého domu. Triumfální scénář, popsaný ve třetím poetickém obrazu žalmu, byl používán v křesťanské liturgii Východu i Západu pro připomenutí jak vítězného sestoupení Krista do pekel, o němž hovoří První list sv. Petra (srv. 1 Petr 3,19), tak slavného vystoupení zmrtvýchvstalého Krista na nebesa (srv. Sk 1,9-10). Tentýž žalm se dnes zpívá střídavě na chóry v byzantské liturgii o velikonoční noci, a také na závěr procesí s ratolestmi na druhou neděli umučení Páně. Slavnostní liturgie otevření Svaté brány při zahájení Jubilejního roku nám dovolila znovu prožít s hlubokým vzrušením tytož pocity, jež zakoušel žalmista, když přestupoval bránu starověké svatyně na Siónu.

Poslední titul: „*Hospodin udatný v boji*“ nemá, jak by se nám mohlo zdát, vojenský charakter, i když nevyklučuje vztah k izraelskému vojsku. Avšak tento titul má vesmírný rozměr: Hospodin, jenž přichází na setkání s lidstvem v prostoru omezeném svatyní na Siónu, je Stvořitelem, jehož vojskem jsou nebeské hvězdy, neboli všechno stvoření vesmíru, které Ho poslouchá. V knize proroka Báruka čteme: „*Hvězdy zazařily na vykázaných místech a zajásaly. Zavolal je a odpověděly: 'Zde jsme'; zazařily jásavě vstříc svému Stvořiteli.*“ (Bár 3,34-35).

Nekonečný, všemohoucí a předvěčný Bůh se přizpůsobuje lidskému stvoření, přibližuje se k němu, aby se s ním setkal, vyslyšel ho a spojil se s ním. A liturgie je projevem tohoto setkání ve víře, v dialogu a lásce. ●

Pán vstupuje do své svatyně (Žalm 24 - překlad z liturgie hodin)

Hospodinu náleží země i to, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají.

Neboť on jej založil nad moři, upevnil ho nad proudy vod.

Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, kdo smí stát na jeho svatém místě?

Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, jehož duše nebaží po marnosti, kdo svému bližnímu křivě nepřísahá.

Ten přijme požehnání od Hospodina, odměnu od Boha, svého spasitele.

To je pokolení těch, kdo po něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha.

Zdvihněte, brány, své klenby, zvyšte se, prastaré vchody, ať vejde král slávy!

Kdo je ten král slávy? Silný a mocný Hospodin, Hospodin udatný v boji.

Zdvihněte, brány, své klenby, zvyšte se, prastaré vchody, ať vejde král slávy!

Kdo je ten král slávy? Hospodin zástupů, on je král slávy!

Obrácení Bernarda Nathansona (2/2)

(dokončení)

Obrácení

V roce 1973 se Nathanson stal primářem porodního oddělení v Nemocnici sv. Lukáše v New Yorku. Poprvé tam byl nainstalován ultrasonograf, nejmodernější zařízení tehdejší doby, s jehož pomocí bylo možné pozorovat a zkoumat plod v lůně matky. Ultrasonograf otevřel před Nathansonem nový svět. Vzpomíná: *Poprvé jsme mohli skutečně uvidět lidský plod - měřit ho, pozorovat, mít ho před očima, a tak s ním navázat citové pouto a začít ho mít rádi. Obrazy plodu snímané pomocí USG dělají na pozorovatele veliký dojem.*

Po zavedení ultrasonografu do medicíny nastal u Nathansona zlom v přístupu k lidskému plodu. *Díky USG jsme se mohli nejen přesvědčit, že plod je normálně fungujícím organismem, ale také jsme mohli provést měření jeho životních funkcí, vážit ho, určovat jeho stáří, vidět, jak polyká a odevzdává moč, vidět ho, když spí a když je vzhůru a také pozorovat ho, jak se pohybuje neméně cílevědomě než nemluvně.* Od tohoto okamžiku již Nathanson nebyl přesvědčen o správnosti potratu na přání. Počet zákroků, jež vykonával, drasticky omezil pouze na ty, které měly zdravotní opodstatnění. Poslední potrat provedl v roce 1979.

Od roku 1984 si kladl stále více otázek na téma přerušení těhotenství. Chtěl vědět, co se ve skutečnosti děje při jeho provádění. Vždyť jich uskutečnil tak mnoho, ale dělal to bez rozmyslu, mechanicky, naslepo. Zaváděl náradí do dělohy, zapínal motorek a stroj vysával jakési útržky tkáně. Chtěl vědět, co se tehdy skutečně děje. Poprosil svého přítele Jaya, který prováděl do dvaceti interrupcí denně, aby prostřednictvím USG zaznamenal na filmový pásek průběh „zákroku“. Jeho kolega to udělal s velkou pečlivostí. Když si později oba prohlédli film v montážním studiu, prožili skutečný šok a Jay prohlásil, že už nikdy „zákrok“ neprovede. Nathanson později napsal: *Byl to otřes, jež se dotýkal kořenů mé duše.* Poprvé uviděl, co se skutečně děje při potratu a co to opravdu je. Po profesionálním zpracování záznamu

z USG vznikl film „Němý výkřik“ (The Silent Scream). Byl to filmový dokument příšerného zločinu spáchaného na nejnevinnější a nejbezbrannější bytosti. Film ukazoval dvanáctitýdenní dítě v lůně matky, které se pokoušelo bránit před nástroji, z nichž jeden ho trhal na kousky a druhý postupně vysával. Film byl poprvé veřejně promítán 3. ledna 1985 na Floridě a vyvolal obrovskou senzaci.

Liberálové udělali velký povyk, jelikož tento dokument byl obrovským ohrožením jejich prointerruptních snah. Liberální média se snažila úplně zablokovat přístup této pravdy mezi široké vrstvy americké společnosti. Žádná z televizních stanic nikdy nechtěla promítnout tento film a ani nesouhlasila s odprodáním vysílacího času na reklamy, jejichž obsahem by byla chvála volby pro život. To bylo evidentním důkazem toho, že média jsou ve velké míře ovládaná lidmi hlásícími se ke kultuře smrti.

Vědecké důkazy otevřely srdce Nathansona. Přijal nezpochybnitelnou pravdu, že lidský život se začíná okamžikem početí a že každé přerušení tě-

hotenství je vraždou nevinného a bezbranného lidského života. Doktor Nathanson své názory na téma interrupce změnil jen pod vlivem důvodů vědeckých a nikoli náboženských.

Cesta do katolické církve

Duchovní cesta k víře v Boha byla pro Bernarda Nathansona neobyčejně obtížná. Nejprve objevil svatost lidského života od okamžiku početí až do přirozené smrti a teprve později došel k víře. *Nehledal jsem nic duchovního; mé touhy byly povětšinou pozemské a tělesné, mé cíle konkrétní a hmatatelné, jež se dají snadno zpeněžit. A co je horší, na věci duchovní jsem se díval s pohrdáním, jak se „slušelo“ na židovského tvrdošijného ateistu - píše Nathanson.* V letech 1978-1988 prožil nezvykle těžké období. Výjimečně bolestným způsobem začal pocítovat důsledky svého hříšného života. *Noc co noc jsem*

se probouzel ve čtyři nebo v pět hodin ráno, hleděl jsem do tmy a čekal jsem, zda se někde uprostřed temnoty nerozzáří zpráva od nějakého neviditelného soudu oznamující, že jsem byl zproštěn viny. Po bezvýsledném očekávání jsem rozsvěcoval lampičku na nočním stole, bral jsem některou z knížek pojednávající o hříchu a opakovaně jsem si pročítal pasáže z „Vyznání“ od sv. Augustína, Dostojevského, Paula Tyllicha, Kierkegaarda, Nyebuhra, a dokonce Lewisa Mumforda a Valda Franka.

Stále častěji pomýšlel na sebevraždu. Tíha spáchaných vin byla nesnesitelná. Zvláště vědomí tisíců potratů nevinných dětí. Pokoušel se léčit svou duchovní bolest a zoufalství uklidňujícími prostředky, alkoholem, návštěvami psychiatrů - nic nepomáhalo. Ve stejné době se doktor Nathanson stále více zapojoval do činnosti hnutí pro život. Jezdil po celých Spojených státech a přednášel o ochraně lidského života od početí, psal knížky, zapojoval se do politické činnosti. Na shromážděních ochránců života dával všem na vědomí, že se s nimi spojuje jen kvůli odporu vůči potratům, avšak k víře v Boha se stavěl s rezervou. Při průběhu těchto shromáždění a protestních akcí před potratovými klinikami zakoušel mezi účastníky atmosféru nezištnosti. Z tváří shromážděných a modlících se tam lidí, obklíčených kordony policie, zářila opravdová láska. Tito lidé se stále modlili a připomínali úplný zákaz používání násilí. Nathanson píše: *Prostě mě překvapila síla jejich lásky a modlitby: modlili se za nenarozené děti, za zmatené a vystrašené matky, za lékaře a zdravotní sestry pracující na klinice. Modlili se dokonce za polici a média, která vysílala zprávy z demonstrace. Modlili se za sebe navzájem, ale nikdy za sebe samotné. Začal jsem uvažovat: Jak to, že tito lidé jsou schopni při obraně menšiny, která je nemá, neviditelná a neschopná projevit jim svou vděčnost, tolik ze sebe dávat?*

Příklad těchto lidí způsobil, že Nathanson poprvé v životě začal k sobě vážně připouštět myšlenku o existenci Boha. Píše, že se začal zamýšlet nad existencí Boha, který mě provedl všemi oblastmi pekla jenom proto, aby mi ve své milosti ukázal cestu ke spáse a projevil své milosrdenství. *Tato myšlenka - protivící se všem mým devatenáctiletým jistotám, jimž jsem byl*

věrný - v jednom okamžiku mi ukázala mou minulost jako hnusné bahno hříchu a zla, obžalovala mě a shledala vinným z těžkých zločinů (...), a současně - zázračným způsobem - mi ukázala (...), že Někdo před 2000 lety umřel za mé hříchy.

Než se však rozhodl zahájit duchovní pouť k hledání Boha, s velkým zápletem začal číst autobiografie velkých katolických konvertitů, takových jako Malcolm Muggeridge, kardinál Newman, Graham Greene, C.S. Lewis, Walker Percy aj. Avšak nejvíce se ztotožňoval s historií svého profesora Karla Sterna, který v autobiografii *The Pillar of Fire* (Sloup ohně) popsal fascinující duchovní pouť ke katolické víře. Nathanson vyznává, že pokaždé, když čte tuto autobiografii, s těžkostí zadržuje slzy: *Bylo mi předurčeno putovat světem a hledat Toho, bez kterého bych byl zatracený, avšak nyní jsem uchopil lem Jeho šatů v zoufalství, ve zděšení, v nebeském návalu nejčistší potřeby. Mé myšlenky se znovu vracejí k hrdinovi mých studentských let Karlu Sternovi - který prodělával duchovní proměnu přesně v té době, kdy mě vzdělával v umění poznávání lidského rozumu, jeho řádu a jeho pramenů - a ke slovům, která napsal svému bratrovi: Nemám žádné pochybnosti: běželi jsme k Němu nebo jsme před Ním utíkali, a On byl celou dobu uprostřed všeho.*

Nathanson si uvědomoval, že velmi mnoho lidí z hnutí pro život se za něho modlí. Duchovní proměna se v něm uskutečňovala přirozeným a mírným způsobem, a tak mu přinášela vnitřní úlevu a pokoj. Začal se pravidelně, každý týden, setkávat s knězem Johnem McCloskey, který se stal jeho duchovním průvodcem po těžkých cestách víry.

foto: B. Goryl

O svém rozhodnutí přestoupit na katolickou víru začal veřejně mluvit již v roce 1994. Byl pokřtěn 9. prosince 1996 v katedrále sv. Patrika v New Yorku kardinálem J. O'Connorem. Jeho židovští přátelé přijali jeho rozhodnutí s vřelostí. Sám Nathanson říká: *Přijetím Krista ještě více doceňuji skutečnost, že přínáležím ke kultuře, k národu a k židovské tradici.* Od té doby pravidelně zúčastňuje mše sv., přistupuje ke svátosti smíření, vede život hluboké modlitby, a jako vědec vydává ve svých knihách, filmech a četných přednáškách svědectví, že lidský život je tak svatý, jako je svatý Bůh - dárce tohoto života, takže nikdo jiný nemá právo brát život jinému člověku. Obrácení prof. Bernarda Nathansona, který z čelního světového potratáře a tvrdošijného ateisty se stal horlivým katolíkem a předním obráncem života nenarozených dětí, je bezpochyby jedním z největších obrácení 20. století.

Na tiskové konferenci při návštěvě Polska dne 19.10.1996 vyzval polský parlament: *Snažně vás prosím, nedělejte žádné kroky k liberalizaci potratů! Dějiny vám to nikdy neodpustí. Chci vás varovat, abyste nedělali tytéž chyby, jež jsme udělali v Americe. Hlas pro potraty bude zároveň hlasem pro eutanázii, pro zabíjení lidí starých, mrzáků a nevyлечitelně nemocných, pro genetické experimenty - bude to první krok na nakloněné rovině, u jejíž paty se nachází úplná dehumanizace života, údolí smrti.*

M. Piotrowski Tchr
(překlad z „Mitujcie się“ 5-8/2001)

ODPOVĚĎ NA DESET PROINTERRUPČNÍCH ARGUMENTŮ

1. Plod se prý stává lidskou bytostí tehdy, až je schopen nezávislého života mimo matku, až je sám životaschopný.

Životaschopnost není mírou lidskosti člověka. Životaschopnost je ovlivněna úrovní medicíny, léčiv a zdravotnického personálu.

Podle této definice nejsou potom lidskými bytostmi diabetici, lidé napojení na umělou ledvinu a všichni ostatní, kteří jsou „schopni žít jen závislý život“.

2. Plod je prý jenom potenciální lidský život, který se životem teprve může stát.

Z lékařského hlediska je rozlišení lidského života na „potenciální“ a „skutečný“ pouze umělou konstrukcí, vědecky neobhajitelnou. Medicína tvrdí zcela jednoznačně, že **lidský život začíná při početí** (tj. v okamžiku spojení mužské pohlavní buňky s ženskou pohlavní buňkou).

Cokoli nelidského se nestává lidským tím, že zestárne nebo se zvětší; vše lidské je lidským od počátku.

Výrazy *plod*, *embryo* nebo *novorozenec*, *bato-le*, *adolescent* se vztahují k LIDEM určitého stupně rozvoje, ne k věcem.

3. Nenarozené dítě prý není osobností, není schopno smysluplného života, nemyslí...

Osobnost člověka je dána členstvím v lidské rase, ne stupněm rozvoje a dokonalostí v rámci rasy.

Již u několikátýdenního dítěte dochází k myšlenkovým procesům. Dítě reaguje na vnější podněty.

Úvaha a rozhodnutí, zda životy jiných jsou smysluplné nebo ne, je vysoce nebezpečným ohrožením hodnoty lidského života.

4. Plod je prý pouze součástí matčina těla.

Součást lidského těla je určena společným genetickým kódem, který sdílí se zbylou částí těla; genetický kód nenarozeného dítěte se od matčina kódu zcela liší. Dítě často vlastní odlišnou krevní skupinu.

Být uvnitř něčeho neznamená být toho součástí.

Lidé by neměli být diskriminováni kvůli místu svého pobytu.

5. Interrupce je prý výsadně ženská otázka, protože otěhotnět může pouze žena.

Interrupce dopadá na celou lidskou společnost. Interrupce není feministickou záležitostí, stejně jako otroctví není pouze záležitostí otrokářů, nebo válka záležitostí generálů.

Jak často se „právno na svůj život“ stává právem utiskovat a ubližovat druhým ve svůj vlastní prospěch?

Interrupce ženám nikdy neumožní vyšší společenské postavení, naopak je vykořisťuje a ponižuje.

Interrupce s sebou vždy nese nemalé riziko poškození zdraví matky; ohrožení příštího těhotenství, případná neplodnost, psychická zátěž, zvýšená pravděpodobnost výskytu rakoviny prsu.

6. Rozhodnutí, zda provést interrupci, nebo ne, je prý záležitostí lékařů, tedy odborníků.

Dosažení lékařského diplomu lékaře nevyjímá z povinnosti dodržovat zákon proti zabíjení.

Mohou právníci tvrdit, že zákon je jejich odbornost, a proto by měl být ponechán jen na jejich svědomí?

Současná lékařská profese opustila Hippokratovu přísahu (Ženeva, 1973). Na základě pozměněné lékařské etiky pacient dnes nemůže vědět, zda k němu lékař přistupuje v roli léčitele, nebo popravčího.

7. Interrupce je prý nezbytná k omezení populačního růstu.

Zabíjení lidí není přijatelným prostředkem kontroly populačního růstu.

8. Budou-li interrupce nezákonné, dojde prý k ohrožení života žen, neboť ty budou k interrupcím přistupovat i nadále.

Logika tohoto argumentu v podstatě zní - k vraždám, loupežím a jiným násilným činům bude vždy docházet, proto je uzákoňme! Potom snad už nebudou zločinem...?

Uzákonit procedury, které slouží k zabíjení nevinných jenom proto, abychom je učinili méně riskantními, je humánně nepřijatelné.

Nezákonné potraty se provádějí s využitím stejného vybavení a stejných metod jako zákonné.

9. Duševně nebo tělesné postižené dítě bude prý nechtěné, bude trpět, a proto je lépe...

V lidské společnosti neexistují „nechtěné děti“. „Nechtěnost“ nevyjadřuje stav dítěte, ale postoj dospělých. Mezi nechtěným těhotenstvím a nechtěným dítětem je značný rozdíl. Odkdy závisí právo člověka na život na tom, zda jej někdo chce, nebo ne? Naše společnost je v postoji k postiženým lidem vysoce pokrytecká a cynická.

10. A v případě znásilnění...?

Otěhotnění v důsledku znásilnění je vysoce nepravděpodobné. Statisticky k němu téměř nikdy nedochází a lze mu poskytnutím vhodné péče předejít.

Znásilnění není nikdy vinou dítěte. Dítě je dítětem bez ohledu na okolnosti jeho početí.

“Krajním“ řešením by měla být adopce, ne vražda, a to nejen v případě znásilnění. ●

Pius XII. stále vadí

Katolicko-židovská komise historiků (tři židé, tři katolíci), která pracuje od r. 1999 na zjištění skutečné role Církve a jmenovitě papeže Pia XII. na holocaustu, zastavila svou činnost. Její židovští členové odešli z důvodů údajně „neochoty“ Vatikánu umožnit jim přístup k dosud neodtajněným materiálům z druhé světové války. Toto tvrzení vyvrací jezuita Peter Gumpel, v současnosti jeden z největších znalců pontifikátu Pia XII. a postulátor procesu blahřečení tohoto papeže. Ve své oficiální odpovědi, k níž byl zmocněn Svátým stolicem, uvádí, že archívy Vatikánu jsou přístupny do r. 1922. Pisemnosti z pozdější doby nemohou být ještě zpřístupněny, protože nejsou zkatologizovány. Otec Gumpel a další historikové však všechny materiály, týkající se Pia XII., vyhledali a vydali ve dvanácti svazcích. Dr. Gumpel chtěl, aby komise prostudovala tyto vydané dokumenty a zaujala k nim stanovisko. Při poslední diskusi se židovskými členy komise však zjistil, že títo je vůbec nečetli a zcela ignorovali. Otec Gumpel také zdůraznil, že Svátý stolec neutajuje žádné písemné materiály, všechny jsou k dispozici odborníkům, zatímco např. badatelé v USA se často setkávají s tím, že mnohé důležité dokumenty zůstávají trvale utajené a historikům nepřístupné.

Celá tato akce, jak dr. Gumpel uvedl, sleduje pouze jeden jediný cíl: zpochybnit chystanou beatifikaci Pia XII.. Vydané dokumenty totiž jasně dokazují, že Pius XII. má přímo nebo nepřímo zásluhy na záchraně cca 800 tisíc Židů, o čemž náš časopis již několikrát psal. Toto usvědčuje všechny nepřátele Pia XII. a Církve ze lži, proto hledají neustále kompromitující doklady. Přitom postupují - jak Otec Gumpel uvedl - nejen nectíky, ale také nevědecky.

S touto zprávou nápadně koresponduje i nedávná kampaň ohledně masakru Židů v Jedwabnem za druhé světové války. Samozřejmě nutno tento krutý zločin kategoricky odsoudit, avšak zde je snaha - jak zdůraznil i polský primas kardinál J. Glemp - využít této události k zatemnění faktu, že katolíci Poláci zachránili mnohem více Židů než jiné národy Evropy, ačkoliv sami byli hitlerovským režimem pronásledováni hůř než ony. Tuto skutečnost veřejně přiznal ve své řeči u příležitosti vydání svazku dokumentů „Poláci a Židé 1939-45“ sám izraelský velvyslanec ve Varšavě Shevach Weiss.

*Podle Kirchliche Umschau 8/2001
a GN 31/2001 -rm-*

Rozhovor s dějepiscem Davidem Dalinem z New Yorku.

Co si myslí rabín New Yorku David Dalin o papeži Piu XII.?

„Židé neměli většího přítele ve 20. století,“ říká historik. Podle rabína Dalina, který ve středu 22. srpna v Riminu oslovil setkání organizované Katolickým hnutím *Communion and Liberation*, „Pius XII. zachránil během druhé světové války více židovských životů, než kdokoli jiný, včetně Raoula Wallenberga a Oskara Schindlera.“

Označil jste historiky, kteří kritizovali papeže Pia XII., jako revizionisty. Proč?

Rabín Dalin: Dnes existuje nová generace novinářů a expertů rozhodnutých diskreditovat zdokumentované úsilí Pia XII. zachránit Židy během holocaustu. Tato generace je inspirovaná hrou Rolfa Hochhuta „Náměstek,“ která nemá žádnou historickou hodnotu, ale bere si na mušku kontroverzní žaloby proti tomuto papeži. Kritici Eugenia Pacelliho ignorují nebo nedbají na poučnou studii Pinchase Lapideho. Lapide byl generální konzul Izraele v Miláně a setkal se s mnoha italskými Židy, kteří přežili holocaust. Ve své práci Lapide dokumentuje, jak Pius XII. pracoval pro záchranu přinejmenším 700 000 Židů z rukou nacistů. I když podle dalšího odhadu toto číslo stoupá k 860 000.

Proč potom nastala tato změna hodnocení?

Rabín Dalin: Já jsem dnešní kritiky nazval revizionisty, protože převracejí soud o historii, totiž uznání dané Piu XII. jeho současníky, mezi nimiž je nositel Nobelovy ceny Albert Einstein, hlavní rabín Izraele Izák Herzog, ministrští předsedové Golda Meir a Moshe Sharett, a v Itálii lidé jako Raffaele Cantoni, který byl tenkrát prezidentem Italské unie židovských společenství. Ale mnoho článků vydaných v různých dobách v *Bostons Jewish Advocate*, *Times of London* a *New York Times* může být rovněž prostudováno.

Co papež Pacelli dělal pro Židy?

Rabín Dalin: Máme hodně dokladů, které ukazují, že vůbec nemlčel. Co více, otevřeně mluvil proti Hitlerovi a téměř každý ho viděl jako odpůrce nacistického režimu. Během německé okupace Říma dal Pius XII. tajně pokyny katolickému duchovenstvu, aby použili všechny prostředky, které by zachránili tolik

životů, jak jen to bude možné. Takto zachránil tisíce italských Židů před deportací. Zatímco 80 procent evropských Židů v těch letech zemřelo, 80 procent italských Židů bylo zachráněno. V samotném Říme 155 konventů a klášterů poskytlo útočiště téměř 5 000 Židů. Přinejmenším 3 000 bylo zachráněno v papežském sídle Castel Gandolfo, takže byli vysobozeni od deportace do německých koncentračních táborů.

Ale papež nikdy veřejně neodsoudil anti-semitská práva a pronásledování Židů.

Rabín Dalin: Jeho mlčení bylo účinnou strategií nasměrovanou k ochraně co možná největšího množství Židů před deportací. Jednoznačné a prudké veřejné odsouzení nacistů papežem by bylo výzvou k represáliím a zhoršily by postoje vůči Židům po celé Evropě. Ovšem někdo se může ptát: Co by mohlo být horší, než vyhlazení šesti miliónů Židů? Odpověď je jednoduchá a velmi poctivá: další zabíjení stovek tisíc Židů. Revizionistické kritiky Pia XII. vědí, že jak židovští vedoucí, tak i katoličtí biskupové, kteří přišli z okupovaných zemí, poradili Pacellimu, aby se veřejně neohrazoval proti zverstvům páchaným nacisty. Máme důkaz, že když se biskup Munsteru přál sám vyslovit proti pronásledování Židů v Německu, vedoucí židovských společenství jeho diecéze ho velmi prosili, aby tak nedělal, protože by to způsobilo kruté represe namířené proti nim.

Nemyslíte, že exkomunikace nacistů by pomohla?

Rabín Dalin: Naopak. Historie učí, že formální exkomunikace by mohla dosáhnout opačného výsledku. Otec Luigi Sturzo a bývalý hlavní rabín Dánska měl například právě z tohoto strach. Vánoční projevy Pia XII.

z r. 1942 si nacisti tlumočili jako jasné zavržení jejich režimu a žádost ve prospěch evropských Židů. Hněv mezi nacisty mohl vyvolat katastrofální reakce pro bezpečí a osud papežství samého v letech následujících po válce. Papežské zavržení nacistů tenkrát samozřejmě předpokládalo opodstatněné a rozšířené podezření, že by Hitler usiloval o pomstu na osobu papeže samotného zaútočením na Vatikán. Rudolph Rahn, nacistický velvyslanec v Římě, potvrdil existenci těchto plánů, které on sám pomáhal předem překazit.

Ve vašich spisech navrhuje novou historiografii napsanou Židy na téma „Případ Pius XII.“ Co tím myslíte?

Rabín Dalin: Myslím si, že přišel čas, aby židovská strana začala pracovat na nové rekonstrukci vztahu mezi Piem XII. a holocaustem. Tato rekonstrukce by blížila k faktům, totiž

toho, co Pius XII. opravdu pro Židy udělal, dospěla k zcela opačným závěrům, než kniha Johna Cornwella „Hitlerův papež.“ Pius XII. nebyl Hitlerův papež, ale největší obhájce, kterého jsme my, Židé, kdy měli, a právě v době, když jsme to potřebovali. Tato nová práce historiografie by měla být založena na úsudku, který jeho současníci vytvořili z úsilí, úspěchů a nezdarů Pia XII., stejně jako ze způsobu, kterým Židé, kteří přežili holocaust, ohodnotili jeho život a vliv v následujících dekadách. Papež Pacelli byl spravedlivý mezi národy, jež musí být uznávány pro ochranu a záchranu stovek tisíců Židů. Je těžké si představit, že tolik světových židovských vůdců v různých světadílech by se mohlo mýlit, když chválili papežovo vedení během války. Jejich vděčnost Piu XII. trvala dlouho a byla opravdová a hluboká.

překlad ze Zenit E.L.

Rouška z Ovieda

Už od 9. století je v katedrále ve španělském Oviedu uchováváno plátno o velikosti 855 x 526 mm, o němž zbožná tradice říká, že se jedná o roušku, kterou měl Pán Ježíš v hrobě ovázanou kolem hlavy. Sv. Jan ve svém evangeliu píše, že potom, co přišel s Petrem ke hrobu a vstoupili dovnitř, „...rouška, kterou měl Ježíš na hlavě, neležela s prostěradly, nýbrž byla svinuta na jiném místě...“ (Jan 20,7). Prostěradla jsou podle tradice uchovávána v Turíně pod názvem „turínské plátno“, na němž je zobrazen otisk mrtvého Spasitele (odezíráme teď od diskusí vedených na toto téma před lety). Rouška „svinutá na jiném místě“ je údajně ta v Oviedu. V antice ovazovali nebožtíkům celou hlavu, aby podvázali bradu, potom teprve je zabalili do plátna, které ovinulo celé tělo včetně hlavy. Na oviedské roušce jsou patrné skvrny od krve a potu. Odborníci překvapivě zjistili, že jsou zcela symetrické s těmi, které se zachovaly na hlavě muže z turínského plátna. Pak ovšem turínské plátno nemůže pocházet ze 13.-14. století, jak bylo r. 1988 oznámeno na základě tzv. karbonového testu (o jehož serióznosti dnes renomovaní odborníci pochybují), neboť oviedská rouška se v tamní katedrále uchovává již od 9. století. Konečný verdikt bude záviset na zpodobnění obličeje z oviedské roušky, o němž se odborníci pomocí počítače na základě dochovaných skvrn pokoušejí. Bude-li tvář na oviedské roušce identická s tváří na turínském plátně, ukáže se teorie o středověkém původu turínského plátna jednoznačně jako falešná.

Rouška uchovávaná v oviedské katedrále.

Zjevení kardinála Wyszyńskiego

Statečný polský primas v době komunismu, kardinál Stefan Wyszyński, jehož proces blahorečení probíhá, byl v letech 1953-6 internován jako „nepřítel socialismu“. Na počátku r. 1956 mladý kněz Wladyslaw Deryng, prefekt církevního gymnázia v malém městě Zbaszynku v diecézi Gorzów, zorganizoval protestní podpisovou akci celého diecézního kléru premiéru Cyrankiewiczovi, požadující kardinálovo okamžité propuštění. Za to ho potkalo zadržení na 48 hodin, spojené s tvrdými výslechy. Od dalších policejních razíí ho uchránily události na podzim r. 1956, které přinesly jisté uvolnění a také návrat kardinála Wyszyńskiego do své arcidiecéze.

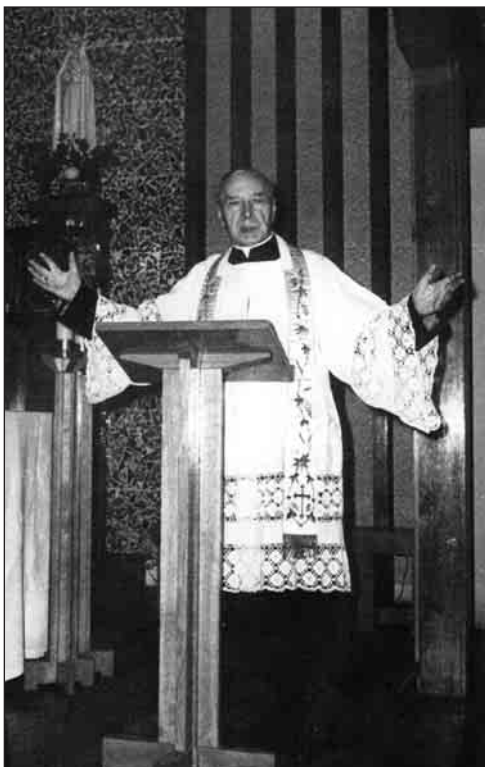
Otec Deryng je dnes kanovníkem a správcem poutního mariánského chrámu v Jastrowé. V modlitbě si stanovil, že vždy a za všech okolností bude stát po boku kardinálu primasovi. Když kardinál r. 1981 zemřel, modlil se denně páter Deryng za jeho blahorečení.

R. 1993 smrtelně onemocněl. Záchranu mohla přinést pouze operace v otevřeném srdci, což se málokdy podaří. Kanovník Deryng s operací souhlasil. Den předtím, když se modlil po přijetí svátosti nemocných, se mu náhle zjevil kardinál Wyszyński, vzal ho za ruku a řekl mu: „Důvěřuj Bohu. Všechno bude dobré. Jsi ještě potřebný Jemu i Církvi.“ Podle slov pátera Derynga mu tato primasova slova dodala takovou odvalu, že šel na operaci s jistotou. Dopadla dobře, i když trvala 8,5 hodiny.

Za několik dní se ale dostavila krize, kanovník Deryng cítil blízkost smrti. Ležel zesláblý na lůžku. Tu se mu opět náhle zjevil kardinál Wyszyński a vyzval ho, aby se příš-

tí den bez obav vydal ke kardinálu Glempovi do Varšavy a sloužil mši svatou, že bude zdrav. Skutečně ráno se jeho zdravotní stav radikálně změnil. Do Varšavy k primasu Glempovi sice nejel, ale ihned zašel do nemocniční kaple a bez potíží odecelebroval, přestože celý nemocniční personál byl vyděšený a obával se brzkého konce. Nestalo se tak, páter Deryng se rychle zotavoval a dodnes působí ve své poutní farnosti plný energie a síly. O uvedených dvou zjeveních kardinála Wyszyńskiego vydává osobní svědectví, za nímž plně stojí a věří, že se stane příspěvkem k blahorečení tohoto vynikajícího a statečného obránce Církve v Polsku.

GN 36/2001

Kardinál Wyszyński

- kázání při návštěvě Nėpokalanova

Kříž z kostelíka sv. Damiána (3/3)

V bazilice sv. Kláry v Assisi, v prostorné boční kapli je přechováván monumentální kříž, který se dříve nacházel v kostele sv. Damiána. V poslední části si vysvětlíme zbývající prvky ikony.

Jiné postavy

Ve dvou malých postavách, umístěných v úrovní Ježíšových kolen, můžeme rozeznat dva vojáky, kterým tradice dala jména Stefan a Longin. První, strážce chrámu, podal Ježíšovi houbu namočenou octem: „*Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na zypou houbu a podali mu ji k ústům*“ (Jan 19,29). Longin, po pravé straně Ježíšově, to je ten, který Ježíšovi probodl bok: „*...jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda*“ (Jan 19,34). Jména těch dvou mužů spojených s umučením Páně poprvé nacházíme v apokryfním evangeliu Nikodemově z 2. stol. Od 6. stol. jsou Stefan a Longin často zobrazováni u kříže. Malá velikost jejich postav na kříži ze sv. Damiána svědčí o tom, že mají druhořadý význam. Nepatří k hlavním aktérům dramatu umučení. Takový způsob jejich umístění se dokonale shoduje s teologií sv. Jana. Ježíš svůj život odevzdává dobrovolně - nikdo nad ním nemá vládu.

U nohou Páně, v polovině jeho levého lýčka, se nachází kohout. Ve světle Janova evangelia symbolizuje výzvu k obrácení a pokání. Také připomíná Petrovo zapření: „*Petr to však znovu zapřel. V tom právě kohout zakokřhal*“ (Jan 18,27). Kohout je také symbolem slunce, které prozařuje temnoty noci. Ježíš je Sluncem přinášejícím světlo pro celé lidství skrze své zmrtvýchvstání: „*...z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a stínu smrti*“ (Lk 1,78-79). Zmrtvýchvstání Ježíšovo je předpovědí našeho zmrtvýchvstání.

Osoby pod křížem

Podívejme se ještě na málo viditelné osoby nacházející se pod Ježíšovými nohami. Při restau-

rování kříže bylo objeveno šest postavíček, ale jen dvě z nich jsou zachovalé. Podle interpretace otce L. Bracalonihio tyto postavíčky reprezentují některé svaté. Nabízí následující vysvětlení: zleva - sv. Rufin, patron Assisi, dále sv. Damián - patron zmiňovaného kostelíčka, sv. Jan Křtitel, sv. Michael, sv. Petr (přesně pod kohoutem) a sv. Pavel. Tato interpretace se jeví věrohodnou, neboť má své opodstatnění v lidové zbožnosti tehdejší doby. Možná, že se také jedná o věřící, kteří díky víře přešli ze smrti do života: „*Vy však jste přistoupili (...) k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi*“ (Žid 12,22-23). Tato hypotéza se zase shoduje s obrazem Krista, jež Ho přirovnává ke hvězdě vznášející se nad těmi, kteří trpí ve stínu smrti.

Jiní komentátoři si myslí, že tyto osoby představují svaté ze Starého Zákona. V literatuře církevních otců z prvních století jsou takto často vyobrazováni. Otcové mluví o svědcích jako o svatých. List Židům je zde vážným svědectvím. V 11. kapitole sv. Pavel navazuje na veliké biblické postavy Ábela, Henocha, Noeho, Abraháma, které byly pro svou zvlášť silnou víru uctívány v prvotní církvi. Na ně stéká Kristova krev a očisťuje je.

Tímto způsobem na ikoně kříže nacházíme celé dílo spásy, tak jak je vyjadřujeme ve vyznání víry: „*...byl umučen a pohřben (...) vstoupil do nebe (...) přijde ve slávě soudit živé i mrtvé.*“

Medailon

Nad Ježíšovou hlavou se nachází medailon, který souvisí s událostí nanebevstoupení Páně. Této

scéně asistuje deset andělů. Ježíšova důstojnost je převyšuje, neboť Syn Boží zasedá po pravici Božího majestátu: „*Vždyť komu z andělů kdy Bůh řekl: 'Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil'? A dále: 'Já mu budu otcem a on mi bude synem.'* Až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: *'Ať se mu klanějí všichni Boží andělé'*“ (Žid 1,5-6). Andělé se dívají na Krista vystupujícího do slávy. On sám se spolu s anděly těší a zároveň je obrácen k nám i k Otci, na něhož se dívá. Přítomnost Otce zde naznačuje dlaň, zobrazená na vrcholu kříže. Je to gesto znázorňující přijetí Syna do slávy a Jeho vyvýšení. Ruka Otce je namalovaná v kruhu, jehož horní polovinu není vidět, neboť Bůh Otec - čehož si všiml sv. František - zůstává „neviditelný, nevypověditelný, nepochopitelný, nepostižitelný“ (nepotvrzená řehole, 23). Tato ruka prostřednictvím tří spojených prstů zjevuje tajemství tří Božských osob. Dva zbývající narovnané prsty symbolizují vtělení. Ježíš je vítězem nad smrtí, vznáší se a vstupuje v Boží věčnost, jako by vystupoval po schodech. V levé ruce drží zlacený kříž, nástroj svého vítězství, a pravou ruku vztahuje k Otci. V takovémto zobrazení Krista-vítěze můžeme pozorovat řeckou inspiraci. Scéna nanebevzetí je představena jako vstupování hrdiny do nebe. Zmrtvýchvstalý Kristus není uzavřen v čase a prostoru, což znázorňuje skutečnost, že Jeho hlava a pravá ruka vystupují z kruhu, čímž vstupuje do prostoru Boží nekonečnosti.

Ikonopisec kříže ze sv. Damiána využil ještě jiný pramen inspirace - pramen syrský: Otcova ruka vycházející z oblaku a přítomnost andělů. Před 11. stol. ruka Otce objímala ruku Syna, později toto gesto bylo upraveno. Ruka Otce zdůrazňuje Jeho iniciativu při přechodu Syna ze smrti do života. Síla Otcovy lásky ovládla Syna: „*Bůh Ho povýšil po své pravici jako Vůdce a Spasitele*“ (Sk 5,31).

E. Male ve své výborné knížce o náboženském umění 12. století soustřeďuje pozornost na přítom-

nost Otce a hluboký význam skutečnosti umučení. Kolem roku 1145 vzniká pod vlivem opata Sugera monumentální řezba, která představuje postavu Otce s rozpráženými rukama, jimiž přidržuje Syna přibitého ke kříži. Teologická myšlenka, že Otec od věčnosti plodí Syna, se projevuje v umění.

Jinou skutečnost odhaluje velký proud syrského umění - kříž s dlouhými rameny je koptským atributem.

Ikona představuje Božího Beránka vyvýšeného Otcem; Beránka jenž snímá hříchy světa (Jan 1,29). Janovo zjevení o Něm hovoří jako o Beránku, který byl zabit, vstal z mrtvých a vyvýšen sedí po pravici Otcově. Kristus, kralující ze dřeva kříže, je Božím Synem, jenž plní vůli Otce. Ikona nás vybízí k adoraci Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. Spolu s celou Církví, s těmi, kteří žili na zemi dříve než On a po Něm, s anděly, se svatými vstupujeme do velikonočního tajemství, jež nás vybízí k obrácení a pokání. Žádná z postav zobrazených na kříži už netrpí, neboť všichni žijí láskou a novým životem v Boží slávě. Skutečnost Ježíšovy smrti přináší blahé plody, jimiž jsou: pokoj, víra a láska.

Františkánský pohled na kříž je pohledem na tajemství přechodu ze smrti do života, je to pohled na Boha, který dává vítězství z výšky kříže.

Kristus na kříži žije ve společenství svého lidu, svědků svého života. Jeho pohled si získal Františka. Ježíš svým pohledem zahrnuje každého z nás a vybízí nás, abychom vstoupili do společenství s Ním, abychom budovali Církev, jež je znamením všeobecného bratrství.

Kříž ze sv. Damiána, před kterým se modlil sv. František z Assisi, začal v listopadu tr. putovat po všech diecézích Itálie. V červenci příštího roku dorazí do Toronta v Kanadě na XVII. Světový den mládeže.

Klokoty

Projíždíme-li jižními Čechy, máme dojem, že každá obec jako by se chtěla pochlubit svým tajemstvím, jež v sobě ukrývá anebo již z dálky všem kolemjdoucím či jedoucím ukazuje, a s nímž se pojí kus historie dávno minulé avšak nikoli zapomenuté. Ať je to kostel, zámček, radnice, kaplička anebo kříž u cesty, vše má svůj důvod a dějiny. Jednou z těchto perel je mariánské poutní místo Klokoty u Tábora, které letos oslavilo své výročí 300 let od započetí deseti-vězaté Barokní stavby, jak ji známe dnes.

foto: V. Melcer

Východní portál.

Jsmo v XIII. století. Zde nad Lužnicí, valící se hlubokým kaňonem, kterou nutí žulový masiv skal k prudké změně toku směrem k Bechyni a k jejímu soutoku s Vltavou, v království bohatých hvozdů stojí malý pevný hrádek.

Sídí zde pan Vítek z Klokot (1220 - 1265). Jeho manželka je z rodu Chuenringů. Mají syny Vítku, Pelhřima, Ojíře a dcery Ludmilu, Kateřinu, Gerdu a Juttu. Pan Vítek z Klokot je synem Vítky z Prčice, zakladatele rodu Vítkovců, jehož panstvím jsou téměř celé jižní Čechy.

Při hrádku byl malý kostelík, doložený jménem faráře Bolecha již v roce 1361. V roce 1367 plebán, duchovní správce osady z Příběnic, uváděl do funkce nového faráře v Klokotech, a opět v roce 1396 duchovní správce klokotský uváděl do funkce nového rektora ústeckého špitálu P. Mikuláše, bývalého kaplana na Hradišti. V klokotském kostelíku je doloženo patrocinium - zasvěcení kostela P. Marii z roku 1389. Ves Klokoty po držení panem Ojířem byla přičleněna k příběnickému panství pánů z Rožmberka. Od r. 1437 až do r. 1679 byla majetkem Petra z Růže a po něm tábořské obce.

Vznik poutního místa zde nad řekou Lužnicí popisuje stará legenda. Zaznamenal ji v rukopise P. Hynek, klokotský kaplan, který zde působil v letech 1836-1846.

Na stránkách pod zřídlem dobré vody se rozkládajících a hojnou pastvou posetých pásávali klokotští svůj dobyteček. Jednoho dne přiběhli pastevci plni radostného udivení vypravující, že viděli u dobré vody sličnou dívku s milostnou tváří plnou krásy nebeské, anaž tak líbezným hlasem k nim promlouvala, že pustivše mimo sebebázeň, jež je při tomto neobyčejném zjevu byla obklíčila, blíže a důvěrně k ní se přichýlili, načež je o Pánu Bohu poučovala. Když pak se jí na jméno tázali, hned před očima zmizela.

Domácí hospodářové chtějíce přesvědčiti se o pravdivosti této výpovědi za nějaký čas u dobré vody sami pásávali a hle, i jim se zjevila onamo krásná panna, jejíž obličej zářil jako slunce a jejíž roucho bylo jako snůh a jejíž krásné dlouhé vlasy daleko dolů splývaly, ruce pak její jako k modlitbě sepjaty byly. Pozorující toto neobyčejné zjevení a hned v něm nějakou nadlidskou bytost tušíce, plni vroucí úcty k ní se přiblížili

a padnuvše na kolena, o jméno ji žádali. V okamžení ukázali se dva andělové, kteří tuto krásnou pannu na rukou svých vzhůru do oblak povznášejíce zvolali: „MARIA jest jméno její!“

Obyvatelé klokoťští přesvědčivše se takto o zjevení se Panny Marie a bez toho již dobrou vodu co místo svaté považující, tím větší úctou k němu přilnuli a na důkaz toho malou kapličku tam vystavěli, kdež na stěnu zavěsili obraz, kterýž jistý malíř z blízkého města Oustí dle popisu a udání očitých svědků původně byl namaloval.

Tolik říká legenda. Ke kapli začal proudit nepřetržitý proud poutníků. Byl proto postaven malý kostelík, údajně 1000 kroků na východ od kaple. V některých pramenech se uvádí datum

foto: V. Melcer

Kaple nad studánkou u Dobré Vody.

svěcení kostela na 15. srpna 1392. Husitské bouře, které po r. 1420 zachvátily celý kraj, nevyhnuly se ani Klokoťům a jak praví kronikář: *Pravdou se zdá, že i kostel při nich lehl popelem.* První zpráva o zbudování nové kaple na původních zbořeninách pochází z r. 1520. Kaple byla

v r. 1547 rozšířena na kostelík, k němuž byly přistaveny v r. 1661 po obou stranách malé dvě kaple. Roku 1679 prodala táboorská obec Klokoťy řádu benediktinů za 4000 českých grošů.

Členové tohoto řádu, kteří byli na příkaz císaře Ferdinanda uvedeni do pražských Emaus ze španělského Montserratu, se usídlili se svým představeným prelátem Didaco a Convero ve dvorci zvaném po něm „prelatura“. Již v roce 1701 začal Convero realizovat svůj plán se stavbou nového poutního místa v barokním slohu rozšířením původního kostelíka. Byla přistavěna chrámová loď, nad kaplemi oratoře, také vznikly další kaple po stranách lodí, ambity s rožními kaplemi a residence. Stavba trvala do roku 1730. Archívní doklady uvádějí, že stavbu prováděli naši zedničtí mistři. Vedl je stavitel z Ratibořských Hor, pracovali zde jmenovitě mistr Jiří Beránek a štukatér Jan Kykinwais. Během stavby byl Didaco odvolán do Vídně a odevzdal správu benediktinům z rakouského Melku, kteří však pro velkou vzdálenost od mateřského kláštera prodali Klokoťy zpět táboorské obci. Po jejich odchodu pokračovala výstavba zásluhou příznivců a dárců materiálu z řad šlechty a táboorských měšťanů.

Klokoťský chrám se stal po staletí pro tisíce poutníků magnetem, který stále přitahuje věrné cítele Matky Boží.

Královno proroků

Proroci, jež Hospodin si zvolil,
důstojností větší jsou než král.
Od nich národ slovo Boží přijal;
jejich ústy Bůh sám promlouval.

Na Tobě však, milá Matko Boží,
ještě větší věci vykonal;
Od tebe svět přijal Slovo - Boha,
jenž se v Tobě viditelným stal.

Květa Kotápišová

Jsou zaznamenány slavné poutě Pražanů z roku 1688 na poděkování za vysvobození od nepřátelského obležení. V letech 1771 a 1773, kdy bylo veliké sucho a mor ohrožoval i obyvatel Moravy, přicházely do Klokot četné průvody poutníků z Moravy s prosbou o pomoc Panny Marie Klokotské, zvláště z města Jihlavy a okolí. Z té doby se nalézají i obrazy Matky Boží Klokotské v tom kraji a v Jihlavě na náměstí stojí velká kamenná socha Panny Marie Klokotské, zvaná socha morová, postavená na poděkování za zastavení morové rány. Z významných dnů Klokot je zaznamenána poutní slavnost z roku 1836 na památku přenesení obrazu Panny Marie zpět do Klokot, po jeho uschování v r. 1636 na táborském děkanství. Poutě se zúčastnilo na 16 tisíc poutníků.

Ani dnešní pamětníci nemohou zapomenout na velké zástupy poutníků, které se do Klokot sjížděly, obzvláště na 15. srpna, kdy o hlavním svátku kostela Nanebevzetí Panny Marie nebylo

dost místa pro tisícová shromáždění a bohoslužba se proto konala pod širým nebem na přílehlých polích u polního oltáře. Zvláště při děkovné pouti za ochranu ve II. světové válce se dne 15. srpna 1945 dvacetitřicový zástup poutníků shromáždil na polní mši u lipové aleje.

Mariánské Klokoty žijí poutěmi během celého letního období. Mnozí uctívají Pannu Marii svým zpěvem a zvyklostmi svého kraje. Jsou to poutníci ze všech krajů Čech, ale i z Moravy a ze Slovenska. Přicházejí také mnozí turisté, kterým se naše perla jižních Čech pro svoje poklady a i pro polohu nad Lužnicí velmi líbí.

Na všechny shlíží naše Paní vlídně. Je jistě mocnou přímlyvkyní i na jiných místech, ale zde si můžeme připomínat, že Ona si naše Klokoty sama vyvolila, jak říká stará legenda o Jejím zjevení. Přišla sem, aby zde mohla přijímat ony tisíce poutníků, naslouchat jejich prosbám a přivádět i ostatní krásou místa blíž k věčné Kráse, svému Synu.

dle pramenů bB

Obláti Panny Marie Neposkvrněné

Od prosince 1994 Vám na staroslavném poutním místě v Klokotech poslouží otcové z misijní kongregace Oblátů Marie Immaculaty (OMI). Slovo oblát označuje toho, kdo je zasvěcen, takže obláti Marie Immaculaty jsou ti, kdo jsou zasvěcení Panně Marii Neposkvrněné. Kongregaci založil v roce 1816 francouzský šlechtic Evžen De Mazenod. V roce 1826 byla kongregace schválena papežem Lvem XII.. Po skromných počátcích ve Francii, se činnost kongregace rozšiřuje v celé Evropě ale také v Americe a jinde. V dnešní době se počet oblátů působících po celém světě v 68 zemích rozrostl na téměř 5 tisíc, a tvoří tak osmou největší náboženskou kongregaci ve světě. Do českých zemí obláti přišli roku 1911.

Posláním oblátů jsou misie, a to především mezi chudými, mezi chudými jak materiálně, tak duchovně, kteří ztratili naději, již přináší Ježíš Kristus - hlásají jim Ježíše Krista a Jeho království, a přivádějí je tak k plnosti života. Své poslání uskutečňují skrze apoštolskou komunitu a ve spolupráci s laiky. Obláti pracují při rozmanitých pracích, jako je kopání studní pro oblasti bez pitné vody, budování útočišť pro bezdomovce, zřizování domovů pro sirotky a týrané děti, pečování o nemocné a staré lidi, stavění škol a kostelů, zaškolování lidí pro

zaměstnání, vyučování zemědělským metodám aj.

red

Bylo to ve vlaku z Jihlavy do Brna. Seděli jsme v kupé tři. Naproti mně seděl hornický učeň a vedle něj starší důchodce. Jak vyplulo z jeho řeči, starý předválečný člen strany, který si prožil peklo v osvětimském koncentráku, kde byl až do osvobození tábora v lednu čtyřicátého pátého roku. Při debatě mi říká: „To, co vy děláte, je pro kočku. Když člověk zemře, tak tím všechno končí. Jako když zahrabete pejska a hotovo!“ Potom líčil některé otřesné zážitky z táborového života, pokud to bylo možno životem nazvat. Vzpomínal na jednoho dozorce SS-mana, který, jakmile uviděl červený trojúhelník na vězeňské blůze - znamená politického vězně a písmeno T - Tscheche - označení národnosti, začal zuřit, nepřičetně mlátit a s pěnou u úst kopat a šlapat takto označené vězně. „Čtyřicet jich takto ukopal a ušlapal na ‘apelplace’ k smrti, jen co jsem já viděl. A kolik jich ubil, co jsme neviděli, to se nikdo nedoví,“ končil své vyprávění. Já jsem se ho potom zeptal: „Nevíte, jak ten darebák skončil?“ „To se budete divit,“ on na to. „Představte si, že ho zasáhla první samopalová kulka do spánku při osvobozování tábora a on byl okamžitě mrtev.“

Po chvíli ticha mu povídám: „Nezlobte se, ale mně tu něco nesedí. Vy jste říkal, že když člověk zemře, tak tím to hasne. Musím myslet na těch čtyřicet ukopaných, ubitých našich lidí, tátů, manželů, synů, na které doma čekali a nedočkali se jich, protože oni ve velkých bolestech dokonali své životy na tom ‘apelplacu’ a také myslím na toho lotra, který je tloukl a nakonec zemřel vlastně bezbolestnou smrtí. A já nedokážu dát rovnítko mezi těch

čtyřicet a toho jednoho. Pořád mi tu chybí spravedlnost. Něco ve mně přímo křičí, že to nemůže být konec. I kdyby ten SS-man byl dopaden živý, kdyby byl pak souzen a odsouzen a pověšen, jak byl po válce velitel Osvětimi Rudolf Höss, pořád tu něco chybí. I kdyby jej při popravě nějak spustili či odvázali a znovu věšeli, nemohl by prožít hrůzu tolika umírání, které on způsobil. Naše víra má šest tzv. základních pravd. A jedna z nich říká, že **Bůh je spravedlivý**, všechno dobré odmění a všechno zlé potrestá. A protože je na světě tolik věcí neodměněných a tolik věcí nepotrestaných, proto je věčnost. A té nikdo neuteče, a proto nemůže smrtí všechno končit. To nejsou nějaká těšinská jablíčka, to je naplnění naší touhy po spravedlnosti, kterou máme každý vloženu v srdci!“

V kupé nastalo ticho. Jen ten bývalý vězeň si otřel slzu, která se tlačila z oka a tiše povídá: „Promiňte, ale já jsem o tom takto ještě nikdy nepřemýšlel.“ Vlak zastavil, důchodce sebou trhl a povídá: „To jsou Okříšky, musím přestupovat, tak na shledanou,“ a vystoupil celý zmatený. „Nechal tu klobouk,“ říká učeň. Rychle otevírám okno, volám na toho muže a klobouk mu podávám. Děkuje a já jsem si všiml, že jeho oči jsou ještě vlhčí než ve vlaku. Když jsme se znovu rozjeli, říká ten učeň: „Ještě dvě stanice a byl by z něho věřící!“ „Chlapče,“ povídám „víš, víra je milost, tak rychle by to asi nebylo, ale má po této naší debatě v sobě svatý neklid, vidí teď něco, jak to dosud neviděl. Musíme se za něho modlit, aby uvěřil, že po smrti to není, jako když zahrabeme pejska.“ *Z deníku otce Jana Topenčíka*

Rozhovory se Sylvou Proč mají jedni štěstí...?

život bezstarostným životem, plným štěstím a lásky nebo mají jen malé problémy, mají skvělou rodinu, zaměstnání, a jiní mají „smůlu“, narodí se v neúplné, nešťastné rodině. Nevědí, co je to dávat lásku, protože nikdy nepocítili, že jsou milováni. Z mnohých se stanou asociálové, kriminálníci, kteří zemřou bez toho, že by pocítili lásku a pravé štěstí. Já naštěstí patřím k té první skupině, ale proč se toho štěstí tolika lidem nedostává?

Sylvo, je celkem přirozené, že si člověk klade otázky. I takové náročné otázky, jakou si položila Daniela. Celou trýzeň a těžkost takové otázky prožil i Ježíš Kristus v Getsemanské zahradě a nakonec ji vyslovil i na kříži. Otázka o původu neštěstí a zla je vždy mučivá. Především když ji domyslíme do konečných důsledků, když vidíme, jak se počne lidský život z nevřelých vztahů, bez jakékoliv zodpovědnosti, pod vlivem alkoholu nebo drog, když se ten malý človíček narodí do bídných a rozháraných poměrů, kde se mu sotva dostane špetka lásky. Bolest proniká do lidského srdce nad neštěstím nevinných dětí, které budou po celý život poznamenané a může se jich lehce zmocnit nějaká zločinecká banda. Ježíš však tuto těžkou otázku kla-

Duchovní otče, na setkání jsme se bavili o tom, jak se v našich rodinách prožívají Vánoce. Hovořili jsme o různých zvycích, o tom, že někde si čtou z Písma svatého a modlí se, jinde se všechno soustřeďuje jen na shánění dárků a na jídlo. Jsou i takoví, kteří nemají vůbec zájem o náboženský obsah Vánoc. Upřednostňují lyžování před účastí na půlnoční mši svaté. Daniela nadhodila problém: Proč se někteří narodí v šťastných a úplných rodinách a druzí nemají to štěstí a narodí se v rodinách rozvrácených, kde například otec nebo matka pije, kde se nesnášejí a nakonec se rozvedou. Víím, že pro každého má Bůh připravenou úlohu či poslání, které má v životě naplnit. Někdy se mi ale zdá nespravedlivé, že někteří lidé žijí celý

de a prožívá v modlitbě před Otcem, a tím nám dává příklad, jak si ji máme klást. Nakonec se v modlitbě sklání před Bohem a bere na sebe úlohu zachránit člověka z jeho bída, a to z té nejhlubší bída, kterou je hřích. Kořenem těchto neštěstí je hřích. Můžeme vidět, jak hřích hluboko proniká i do takových intimních skutečností, jako je rodina, mezilidské vztahy a lidská láska.

Ježíš Kristus nám ukazuje cestu k odpovědi i na ty nejtěžší lidské otázky. Nevybere si narození v královském paláci, ale v jeskyni, která slouží jako chlév. Nevybere si narození v bohaté rodině, ale vybere si rodinu chudobnou, těžce pracující. Nevybere si lehký a pohodlný život, ale život těžce pracujícího dělníka, tesaře. Nepoužije svoji božskou moc na to, aby

lehce a bez fyzické námahy pracoval, ale pracuje v potu tváre, a tak požíva svůj každodenní chléb. Ani svým nejbližším, Marii a Josefovi, nedá nějaké „záračné zlepšováky“ na to, aby nemuseli prožívat utrpení při útěku do Egypta a když ho po tři dny v úzkosti hledali. Prožívá všechny starosti, úzkosti, bolesti, ale i radosti a štěstí lidského života. Pozná zármutek i chuť bolesti, pozná i úzkost a námahu, pozná chuť potu i slz. Proto rozumí člověku, protože on sám mu byl podobný ve všem, kromě hříchu. Dokonce ještě víc prožil bolest odmítnuté a zklamané lásky na kříži. Nikdo však neměl větší lásku než on, když zas nás zemřel, a sotva mohl mít někdo větší bolest. Hle, jak on nás miloval. Na otázku „proč“ nedává teoretickou odpověď, ale odpovídá konkrétně svým narozením, životem, smrtí, zmrtvýchvstáním a věčným životem.

Sylvo, Danielo, a vy všichni mladí přátelé, pokuste se, prosím vás, podívat se na hřích,

neštěstí a utrpení podle příkladu Ježíše Krista. Nehleďte teoretickou odpověď, kdo je vinný, proč je ten nebo onen člověk nešťastný; tím mu málo pomůžete. Pokuste se však odpovědět jako Ježíš, který „kudy chodil, dobře činil“. Usilujte o to, pomáhat těm, kteří to potřebují. Viditelně jim projeďte lásku. Jistě se vám nepodaří pomoci všem, ale pomůžete aspoň některým. Možná že váš příklad přitáhne další. Projevujte lásku úplně konkrétně. Přitom bude velmi důležité, abyste se neizolovali od nevěřících nebo hladových. Právě oni by měli skrze nás, věřící, přes lásku, kterou jim prokážeme, mít možnost poznat toho, který je Lásku. Služba naší lidské lásky je dnes vlastně cestou, kterou jsme povinni připravit a urovnat Pánu.

Modlím se za vás, aby i do vašich srdcí přišel Ježíš a naučil vás konat tak, jak konal on sám, když žil na této zemi.

Ladislav Csontos

Uspávacie tabletky

Vždy koncom týždňa, nás navštevovala naša 11-ročná vnučka Pia. Pri jednej takejto návšteve som odskočila z domu a ona zostala so starým otcom. Hrala sa a čítala si. Zvedavá, ako deti obyčajne bývajú, vošla do našej spálne, kde našla škatuľku s tabletkami na spanie a zhltnula z nich 12 kusov. Ako sa neskôr priznala, chcela vraj len vyskúšať, ako dlho sa spí po užití takých tabliet.

Keď som sa vrátila domov, pripravila som večeru, ktorú Pia s chuťou zjedla. Zrazu povedala, že sa cíti unavená a chce sa jej spať. Vyšla si ešte do záhrady, ale na moje volanie sa hneď vrátila. Spozorovala som totiž, že sa tacká. Lesk jej očí sa divne zmenil. Keď som ju ukladala do postele, spýtala som sa jej, či niečo nepojedla. Najprv zapierala, ale potom sa predsa len priznala, že zhltnula niekoľko tabletiiek na spanie. Keďže zo škatuľky som ja použila päť kusov, bolo ľahko vypočítať, že Pia ich prehltnula dvanásť.

Hneď sme malú Piu odviezli do nemocnice, kde jej vypláchli žalúdok. Pritom som si všimla, že na krku nosí Zázračnú medailu. Od zhltnutia tabletiiek prešli dve hodiny. Lekár povedal, že ten čas by normálne stačil na to, aby sa nikdy neprebrala. Bol to zázrak!

Všetci sme presvedčení, že Panna Mária Zázračnej medaily zachránila život našej vnučke, za čo sme jej nesmierne vďační.

K. M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute, Heft 13

Radostná událost

Když mi přijde nové vydání Immaculaty, první stránkou, kterou si přečtu, je poděkování čtenářů. Rád čtu řádky plné radosti nad návratem zdraví i pro víru ztracených dcer, či synů. Víím však také o radosti, která v člověku zůstane po celý život, i když s ní jsou spojeny poslední hodiny života člověka.

Můj otec byl postižen rakovinou. Lékař, který ho operoval mi při jeho propuštění z nemocnice řekl: „Přišel na operaci pozdě. Dnes jsem operoval dva stejné případy. Ten druhý pán, shodou okolností také z vašeho města, přišel včas.“

Za nějaký čas přišly opět bolesti. Jak mi maminka říkala, když bylo otci nejhůř, volal mne. Pak přišla bolest největší - vědomí, že nás otec opustí.

Jednou večer jsem přišel na návštěvu a na studené chodbě jsem zastihl maminku. Přišívala k saku chybějící knoflík. „Proč to děláte?“ zeptal jsem se. „Chystám tatínkovi šaty na poslední cestu.“ Potom se rozplakala a v pláči mi řekla o své největší bolesti. „Mám strach, že tatínek zemře bez smíření s Bohem. Já mu nedokážu nabídnout svátost smíření.“

Při zpáteční cestě domů jsem si uvědomil, že s nabídkou smíření musím přijít já. O půlnoci jsem psal tatínkovi dopis. Víím, že jeho obsahem bylo: Bůh čeká na obnovu přátelství a nechce Vám zapomenout, že jste chodil ministrovat. Chce Vás odměnit, že jste šlapal měchy varhan. (Když jsem je šlapal já, našel jsem na stěně otčův podpis.) Chce Vás odměnit za to, že jste se s maminkou nerozvedl, když Vám to (sou)druzí doporučovali, protože maminka chodila do kostela. (Vyslechl jsem jednou noční rozhovor rodičů na dané téma.) V dopise jsem otci slíbil, že mé psaní zůstane tajemstvím nás dvou.

Druhý den odpoledne jsem šel zase na návštěvu. Maminka pracovala na zahrádce. Byli jsme v kuchyni jen otec a já. „Tatínku napsal jsem Vám dopis. Přečtete si ho.“ Když dočetl, vstal jsem,

abych spálil dopis v kamnech. Byl naším tajemstvím. Ještě než mi otec dopis vrátil, vzal mě kolem ramen a řekl. „Zaříd, ať k nám přijede ThDr. Říha.“

S velkou radostí jsem tatínkovu prosbu splnil. Když jsme druhý den byli P. Františkem s maminkou vyzváni, abychom byli přítomni otcova přijetí Nejsvětější svátosti, měl jsem pocit velkého světla v našem pokoji. Ve stínu smrti jsme s maminkou byli svědky radostné události v naší rodině - svátosti smíření tatínka a manžela.

Za několik dnů jsem šaty s přišitým knoflíkem otci oblékl na poslední cestu. Při vědomí, že je to cesta do náruče Boží, jsem měl v srdci velkou radost, i když jsem otci prokazoval poslední službu.

Přeji každému radost nad návratem zdraví. Ale radost nad návratem mého otce k nebeskému Otci mne provází již 35 let. Vždyť jsem s pomocí Boží zachránil otce pro život věčný. Vám, kteří stanete tváří v tvář podobné skutečnosti, chci spolu se Svatým otcem říci: „Nebojte se.“ Vždyť budete pomocníky Pastýře při hledání ztracené ovečky.

František Němeček

Kruček za kručkem...

Ptáš se
a nedostaneš odpověď.
No tak ať!
Pak další dotazy své
zkrát
anebo neptej se dál
a Trpělivost chval.
Ozve-li se přec' odpověď
tu dialog jen k tomu ved'
ať Pravda jemně zacinká...
Oblaží duši
ta chvilinka
a třebaže se zachvěla
ke dveřím Lásky dospěla.

Ludmila Schwarzová

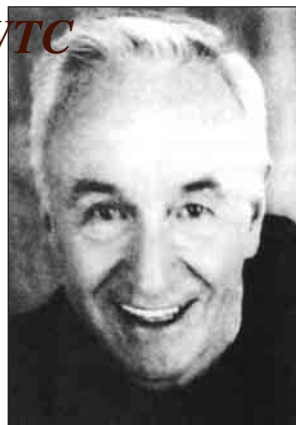
Hrdinný kněz zemřel v troskách WTC

New York po teroristických útocích přináší mnoho příběhů obrovského hrdinství. Lidé chválí především požárníky, ti si však už vybrali svého největšího hrdinu. Je jím kaplan jejich brigády Mychal Judge. Katolický kněz z františkánského řádu, všemi přezdívaný prostě „Otec Mike“, šel dát útěchu zraněným a umírajícím do rozbořeného Světového obchodního centra (WTC) a při zaopatřování jednoho z hasičů ho zasypaly tuny troskek. Zádušní mše svaté, jež se konala 15. září v kostele sv. Františka z Assisi, se zúčastnilo na 2800 lidí.

Když 11. září zkolabovala první z obou zasažených věží WTC, byly nasazeny nejlépe vycvičené a vyzbrojené newyorské požární jednotky, kterým ostatní hasiči říkají Elita. Ty si na místo neštěstí povolaly jako vždy svého kaplana. Otec Mike bez zaváhání ze sebe svlékl františkánský hábit, oblékl se do své kaplanské uniformy a ihned se zapojil do akce. „Utěšoval raněné, naše i civilisty. Nám, kteří jsme právě měli jít do hořícího mrakodrapu, dodával odvahu. Pak sám zmizel v „jižní věži“ aby, jak sám říkal, poskytl duchovní útěchu raněným. Chvilku poté, co vlezl do budovy, se celá konstrukce zhroutila a její trosky našeho kaplana pohřbily,“ vypráví se slzami v očích jeden z mála požárníků, kteří první záchrannou akci „Elity“ přežili.

Kaplana jeho ovečky sice rychle z kouřících sutin vytáhly, ale bylo již pozdě. Těžce zraněný Otec Mike zemřel pod troskami spolu s 300 požárníky, jejich nejvyšším newyorským velitelem Peterem Gancim a jeho zástupcem Wiliamem Feehanem. Před manhattanskou služebnou požárníků je dnes na znamení díky a smutku vyvěšena kaplanova fotografie. „Byl to náš velký přítel, sloužil u nás už třicet let. To on nás vždy dostával z našich traumat, když jsme se vraceli z akcí. Měl pro nás jen slova útěchy a porozumění. To on byl s námi ve WTC, když tady v roce 1993, po bombovém útoku zemřelo šest lidí. Jeho smrti jsme všichni totálně zničení,“ uvedl mluvčí požárníků. ●

Otec Mychal Judge OFM (1933 - 2001), se narodil v Brooklynu jako syn dvou irských emigrantů z hrabství Leitrim. Jako šestiletý viděl po dlouhé nemoci umírat svého otce, takže si nemohl vlastně ke svému otci ani vytvořit vztah. Aby pomohl matce a dvěma sestrám vyjít se skrovnými prostředky, čistil boty na nádraží Penn, dělal poslíčka a vykonával příležitostně práce až do té doby, než v patnácti letech vstoupil k františkánům. V roce 1961 byl vysvěcen a poslán do kostela sv. Josefa v East Rutherfordu a Nejsvětějšího Srdce v Rochelle Parku ve státě New York. Před tím působil jako asistent přestaveného Sienské koleje v Loudonville ve státě New York. Později byl jmenován farářem u sv. Josefa ve West Milfordu ve státě New York a pak se v roce 1992 stal kaplanem hasičů. „Vždycky jsem chtěl být knězem, nebo hasičem a teď jsem obojím“ - řekl otec Judge před několika lety. „Chtěl jsem se tolik stát františkánem. Je to něco, čemu tak silně věřím, a vůbec toho nelituji.“ „Miloval hasiče pro jejich

odhodlání starat se o ostatní. Život kohokoli Jiného byl pro něj důležitější než jeho vlastní,“ řekl otec James Hynes OFM, dlouholetý Judgeho přítel. Kromě své práce pro hasičský sbor se otec Judge věnoval také službě nemocným AIDS, léčícím se alkoholikům a bratřím s časnými sliby, kteří byli přidružení k Provincii Nejsvětějšího.

I když otec Duffy, kazatel na zádušní mši za otce Mychala, řekl shromážděným, že byl v duchu zdrcen, když uslyšel zprávu o smrti otce Judgeho, vidí Boží záměr v tom, že si ho vybral, aby zemřel mezi prvními, kteří konali své povinnosti. „Máme stále víc a více lidí, kteří jsou vyprošťováni z hromady troskek a Mychal Judge je vítá na druhé straně smrti. Vítá je se svým velkým irským úsměvem, bere je za ruku a říká jim: Buď vítán(a), pojď, doprovodím tě k našemu Otci.“

Otec Judge byl pohřben na hřbitově Svatého hrobu v městečku Totowa v New Jersey, kde začal svou kněžskou službu jako farář.

podle pramenů bB

Nevšední událost v Kazachstánu

Bývalá sovětská republika Kazachstán, dnes samostatný stát, který nedávno navštívil Svätý otec Jan Pavel II., čítá cca 4 miliony obyvatel. Téměř 50 procent obyvatelstva vyznává islám, 44 procent se hlásí k pravoslaví, 2 procenta ke katolictví. Existuje katolická diecéze v hlavním městě Karagandě vedená

biskupem Pavlem Lengou a 3 apoštolské administratury. Ke katolické církvi náleží především polští a němečtí vysídlenci z Ukrajiny a Povolží a jejich potomci. Stalin ve třicátých letech přikázal příslušníky obou těchto národů s celými rodinami deportovat do kazachstánských pouští, kde měli být ponecháni svému osudu. Mnoho jich transport nebo tvrdé přírodní podmínky Kazachstánu nevydrželo a zemřelo.

Tento osud by potkal také skupinu Poláků z Ukrajiny, kterou úřady usadily v severním Kazachstánu. Bydleli nejprve ve stanech, později si vybudovali „zemljanky“, to znamená primitivní domečky ze slámy a hlíny. Živili se lovem, sběrem přírodních plodin a tím, co si sami vypěstovali na půdě, kterou zkulivovali. R. 1940 udeřila však neúroda a po ní krutá zima. Předjaří r. 1941 se jevilo pro ně kriticky. Nebylo co jíst. V zoufalství se obrátili o pomoc k Matce Boží. A hle, na svátek Zvěstování Panny Marie 25. března, se najednou objevilo těsně u jejich osady jezero v délce 5 km a hluboké až 7 m, které bylo plné ryb. Sníh v nedalekých horách začal totiž při náhlé oblevě rychle tát, voda prudce stekla do údolí a vytvořila jezero. Ryby z jezera zachránily obyvatele vysídlené osady nejen před momentálním hladem, ale i před hladem za druhé světové války, která pár měsíců nato zasáhla Sovětský svaz. Tuto událost pokládali a dodnes pokládají za zázrak.

Osada se po válce změnila na vesnici s názvem Ozjornoje. Po rozpadu SSSR byl přímo nad podivuhodně vzniklým jezerem postaven chrám ke cti Panny Marie Královny míru, který se stal poutním místem kazachstánských katolíků jako doklad toho, že zázraky se dějí i v moderní době. *Podle pramenů -rm-*

Ty můj strážný Andílku

Ty můj strážný Andílku,
chraň tatínka i maminku.
A mne také v každý čas,
jsi můj přítel, rád mě máš.
K Tobě se já utíkám,
když radost i smutek mám.
Mne prosím Tě napravuj,
celý život opatruj.
Chraň a hlídej víru mou,
moji duši nevinnou.
Ty jsi se mnou každý den,
Bůh buď za tě veleben.

Milé děti, nebude to už dlouho trvat a bude prosinec. A v něm Vánoce. Těšíte se na Vánoce? Kdybychom se mohli slyšet, asi byste volali: „Ano!“ Mnoho dětí se těší na Vánoce, že budou

kých zemí za mořem, a že přečká všechny říše světa a bude trvat věčně. To řekl také archanděl Gabriel Panně Marii: „Bude kralovat na věky a jeho království bude bez konce.“

Královská koruna ze zlata nebo z trnů?

mít prázdniny, že dostanou dárky. Vy možná už víte, že ještě větší radost má ten, kdo dárek dá, než ten, kdo ho dostává. A protože znáte Pána Ježíše a máte ho rádi, víte, že nejkrásnější vánoční radost máme z toho, že se narodil, protože nás má tolik rád.

Poslední neděli v listopadu slavíme jiný jeho veliký svátek, který se jmenuje „slavnost Ježíše Krista Krále“. V některých zemích se hlava státu nazývá prezident, v některých král. Viděli jste aspoň na obrázku královskou korunu Václava a Vojtěcha, která je uložena v chrámu svatého Víta v Praze na Hradčanech, za dveřmi zamčenými na sedm zámků? Je krásná, ze zlata, ozdobená vzácnými drahokamy.

Ale Pán Ježíš takovou nenosil. Chodil oblečený jako ostatní lidé, většinou v pracovních šatech jako tesař. Jen jednou měl na hlavě královskou korunu, a to byla koruna trnová, kterou mu dali před ukřižováním, když ho týrali a vysmívali se mu.

Narodil se v Betlémě ne na královském hradě nebo zámku nebo paláci, ale ve stáji jako nejchudší dítě. A přitom předpovídali proroci dávno před jeho narozením, že se jeho království rozšíří do celého světa ke všem národům, i do dale-

Kristovo království trvá už 2000 roků a On nám říká: „Nebojte se! Já jsem s vámi po všechny dny až dokonce světa.“ Potom přijde soudit živé i mrtvé. A nastane nejkrásnější království věčné.

Proto se Bůh Syn narodil v Betlémě jako člověk, náš bratr, proto byl za nás ukřižován a vstal z mrtvých, abychom mohli věčně žít v tomto jeho nejšťastnějším království.

A jaká je k němu cesta? Mít Boží království v srdci. Často si vzpomenout na Pána Ježíše a dělat mu radost.

Abychom se na vánoce - i na věčný život - co nejlépe připravili, je čtyři neděle před vánoce období, které se jmenuje „advent“. Česky to znamená „příchod“. Je to krásná příprava na příchod Spasitele a doba modliteb za jeho nejvzácnější dary do srdcí i do všeho dění ve světě. Modlitbám dětí dává Bůh zvlášť velkou moc, vřdyt o dětech říká: „Takových je království Boží.“

Jedině s Pánem Ježíšem v srdci jsou vánoce opravdu krásné a šťastné. Kéž Panna Maria a svatý Josef nám takové vánoce vyprošují, i čistě srdce po celý život, abychom se pak mohli s nimi shledat ve věčné radosti.

Srdečně Vás všechny zdraví s přáním pozehané adventní doby a krásných svátků

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Děkuji Panně Marii za ochranu a posilu v době těhotenství, které ohrožoval předčasný porod. Děkuji za dar krásného a zdravého syna a jej i celou rodinu světuji do rukou naší věrné Orodovnice.

Kateřina Cilečková

Děkuji z celého srdce Pánu Ježíši, Panně Marii za vyléčení mého syna z těžkého ekzému a za stálou pomoc při častých nemocech v naší rodině.

Vděčná Marie, Jindřichův Hradec

Chci také touto cestou poděkovat Matce Boží - Panně Marii za ochranu vnuka Davida po dobu pobytu v cizině a za jeho šťastný návrat. Pomocnice křesťanů - děkuji Ti!

Zároveň Tě prosím o přimluvu u Ducha Svatého za pomoc pro vnučka Lukáše v jeho problémech. Uzdravení nemocných - oroduj za nás!

H. Fírerová, Čáslav

Plním slib a děkuji z celého srdce Panně Marii, sv. Josefovi a sv. Zdislavě za pomoc a uzdravení po dvou operacích. Prosím o další jejich pomoc a přimluvu i pro svoje milé, jak zde, tak hlavně za spásu jejich duší.

Prosím o tuto milost a Boží požehnání.

Marie z Loštic

Panno Maria, chci Ti celým svým srdcem děkovat, že jsi mi vyprosila u svého Syna zdraví po roční nemoci. Naše Matko nebeská, kéž vedeš kroky každého člověka, který se k Tobě utíká. Prosím Tě také za naši rodinu, mír na celém světě, lásku a pomoc mezi lidmi navzájem.

Jiří, Benešov

Vyjadřuji velké poděkování Panně Marii za to, že přijala duši našeho tatínka na první sobotu

v měsíci. V posledních letech byl velmi vlažným křesťanem - už ani nenavštěvoval naše svaté. Na začátku postní doby náhle onemocněl rakovinou plic. Nemoc měla tak rychlý průběh, že týden před Bílou sobotou umřel - právě na 1. sobotu v měsíci.

V průběhu své nemoci tatínek přijal dvě zázračné medailky, vyjadřoval své díky za naše modlitby a dokonce se i rád spolu s námi v nemocnici pomodlil. Další posilou v tomto období bylo i mé zapsání do Rytířstva Neposkvrněné.

Drahá Maria, děkuji Ti za všechny udělené milosti pro našeho tatínka a všechny ostatní vyslyšené prosby. Též připojuji své velké díky za mého synovce, který sice pokřtěný, ale nepraktikující křesťan, nyní ve svých 20 letech přistoupil poprvé k svatému přijímání.

Ave Maria!

Ludmila V. z Moravy

Moje nebeská Maminko, nikdy jsi mě nenechala v mých těžkostech samotnou, vždy jsi vyslyšela moje prosby. Cítila jsem bolest, strach, ale věděla jsem, že mě neopustíš a že se budeš spolu se mnou přimlouvat. Děkuji za pomoc, když jsem prosila za brášku, za rodinu v těžké situaci, kdy měla být vyzkoušena naše rodinná láska a sounáležitost, porozumění.

Děkuji moc a prosím neopouštěj mě ani moji rodinu, ani přátele a prosím buď blízko našich proseb.

Štěpánka Flídrová

Po návratu z práce jsem zjistila, že mám rozeplý řetízek a zlatou „zázračnou medailku“ a křížek jsem ztratila. Ihned jsem se rozjela zpět a hledala na všech možných místech, kudy jsem chodila, ale nenašla jsem je. Zklamáná a smutná jsem při modlitbě růžence slíbila Panně Marii a sv. Antoníčkoví, že veřejně poděkuji, pokud ztracené věci najdu. Druhý den jsem dojela na parkoviště před zaměstnání, vystoupila z auta a zrak mně padl přímo na „zázračnou medailku“ a křížek, který byl ve sněhu nedaleko ní. I toto parkoviště jsem předešlý den procházela.

Miluješ?

Miluješ, když jsi velký a přesto dokážeš být malý ve společenství malých.

Miluješ, když se dělíš se svým kouskem chleba s tím, kdo ho nemá.

Miluješ, když se nestydíš přiznat svou chybu před druhými.

Miluješ, když se nestydíš za sociální podmínky, ze kterých jsi vyšel.

Miluješ, když polní kytky a zelené pahorky vzbuzují v tobě pláč při myšlence na krásu Toho, kdo je stvořil.

Miluješ, když v tichosti přijímáš myšlenku, že jak smích, tak i pláč, jak radost tak i bolest, jak život tak i smrt jsou skutečností, která nás přesahuje.

Miluješ, když s dětskou zvědavostí přijímáš úseky života plné tajemství.

Miluješ, když pláč sirotků ti tiše našeptává, že také ty můžeš být jejich otcem, matkou, bratrem nebo sestrou.

A konečně miluješ, když sestra smrt přichází a vyděsí tě svým způsobem bytí a ty nepřestaneš věřit, že smrt je pouze rukou Lásky, která tě přenese z tohoto slzavého údolí tajemství do pravého Života, pro nějž jsme byli stvořeni.

Iosub Iosif Irinel

Panno Maria, děkuji za všechny Tvoje přímluvy a odevzdávám celou svoji rodinu do Tvých rukou.

Marie Prudká

Panno Maria a Pane Ježíši, chtěla bych Vám touto cestou z celého srdce poděkovat za narození naší dcerky, která se narodila zdravá i přes nemoc, kterou jsem prodělala začátkem těhotenství. Věřím, že Panna Maria oroduje za nás a je vždy při nás, když ji potřebujeme.

Proto Jí děkuji a prosím o milosrdenství pro celou naši rodinu.

Martina Kubná, Opavsko

Slíbila jsem veřejně poděkovat Panně Marii a Máři Magdalské. Vraceli jsme se z pouti, která byla ke cti sv. Máří Magdaleny. Náhle křovím zarostlé boční cesty nám vjela do cesty a narazila do auta 18 letá dívka na kole. Moc a moc jsem prosila Máří Magdalenu, aby se přimluvila u Panny Marie o záchranu dívky. Stalo se. Věřím, že to bylo Mariino vyslyšení s přimluvou Marie Magdalské.

Vroucí díky Panno Maria a Máří.

vaše čtenářka Ludmila J.

Z celého srdce děkuji Panně Marii za vyslyšení prosby. Vnuk dlouho neměl zaměstnání a po vytrvalé modlitbě a slibu, že Panně Marii poděkujeme v Immaculatě, dostal zaměstnání opravdu nečekaně. Díky, Panno Maria, nebylo slýcháno, abys někoho nevyslyšela, kdo se k Tobě s důvěrou utíká.

Ludmila a Pavel Bílkovi

Ráda bych veřejně poděkovala Panně Marii za zvláštní pomoc a přímluvu. Bude to na vánoce již 17 let, kdy moji 23 letou dceru srazilo auto. Stalo se to v pátek. Ve středu před tímto dnem byli s manželem u sv. zpovědi a u sv. přijímání. To mě tak podrželo, že v ten den jsem si řekla: „Čím jsme si to zasloužili, že naše Boženka mohla zemřít v milosti posvěčující? Pane, já tu její smrt přijímám.“

Za tu sílu, kterou mi Pán dal, jsem dodnes a budu až do smrti vděčná.

Božena Šigutová, Beskydy

Chci splnit svůj slib a touto cestou poděkovat Nebeské Matičce, Panně Marii Zázračné medailky za lásku a dobrotu, kterou nám neustále prokazuje, a za nesmírné množství milostí, které vyprosila celé naší rodině u svého Syna.

Děkuji Ti také, Matičko, za narození zdravého vnoučka. Po sdělení lékařů, že dítě může být postižené, jsme odevzdali nenarozené miminko do Tvé ochrany a v modlitbách prosili o Tvoji přímluvu v nebesích. Ty jsi naše prosby vyslyšela a dceri se narodil krásný zdravý syn.

Matičko Boží, děkuji Ti z celého srdce a prosím o ochranu celé rodiny.

Tvá vděčná rytířka Zdena, Rovečně

Chci veřejně poděkovat Panně Marii jménem celé naší rodiny za záchranu naší dcerky Marušky, když se nám málem utopila.

Děkujeme Ti, Panno Maria, za vyslyšení modlitby a za její uzdravení. Požehnej také všem, kteří se za ni modlili spolu s námi.

Děkuji.

Pavla Šimková, Kobeřice

Chtěla bych vaším prostřednictvím moc poděkovat Panně Marii a všem, kteří se za nás modlili. Po pěti synech se nám začátkem září narodila dcera Michaelka. Od začátku těhotenství jsme miminko světili do ochrany Panny Marie a s její pomocí jsme zvládli všechny problémy, které se vyskytly.

Díky, naše nebeská Maminko, za přímluvu u Tvého Syna! Provázej, prosím, nadále svou mateřskou ochranou Michaelku i celou naši rodinu.

Kateřina, Ptení

Z celého srdce děkuji Neposkvrněné Panně Marii, Panu Ježíši a otci Piovi za uzdravení mého syna a manžela, kteří se podrobili s úspěchem velmi vážné operaci. Věřím, že oni vedli ruce lékařů, neboť lékař léčí a Bůh uzdravuje.

Děkuji Ti, drahá Matičko, za Tvoji přímluvu. Do Tvé ochrany poručím mého vnuka, vnučku, snachu a syna. Posilni jejich víru a přiveď je k Tvému Synovi. Také děkuji otci Miroslavovi za jeho duchovní podporu a ujištění, že vše dobře dopadne. Rovněž děkuji za jeho přímluvné modlitby v nejtěžších chvílích a posilu v donesení Nejsvětější Svátosti v době, kdy se nemohl manžel osobně zúčastnit mše svaté. Nemohu nezpomenout také duchovní podpory a modliteb sester z církve.

Vděčná ctitelka Neposkvrněné Panny Marie

Lydie Havlasová z Opavy

Dále svou vděčnost vyjadřují: Dagmar Musilová, Vlasta Vránová, Marie M., Veňa Kachyňová, Věra Švecová, Vladka Chourová, Věra Čížková, Marie Pátková, Jana Štěpničková.

O modlitbu prosí:

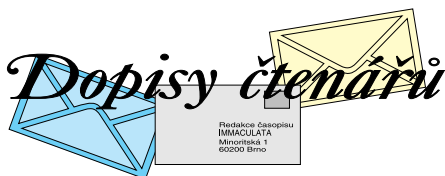
Jana Němcová, Ema, Vlasta Vránová, M. Mrázková, Ludmila a Stanislav Mikešovi, Štěpánka Flídrová, Marie Polachová, Anna Příbylová.

Také ujišťuji, že svými modlitbami podporuji vydávání časopisu Immaculata, který ač ne hluboce filozofický (a možná i proto) je pro mne cennou oporou v nesčetných diskusích se studenty, teď hlavně poslední číslo (články R. Malého ale i proč máme chovat úctu ke kněžím).

Jsmo rádi, že porod dobře dopadl a ujišťuji, že se modlím i jako člen Hnutí za život i za další matky v každém okamžiku za „tu kterou“, jež tuto podporu nejvíce aktuálně potřebuje.

S pozdravem a díky

Dana Hradecká

Milí přátelé,

přicházím Vám ze srdce poděkovat za modlitební podporu za narození dítěte pro moji „duchovní dceru“, bývalou spolupracovnici a diplomantku. Včera se jí v Chrudimi narodila krásná zdravá holčička - Lada - po dlouhodobém léčení.

ZPRÁVY

Protikatolické tendence ve Venezuele

Katolická církev ostře kritizovala nový prezidentský návrh zákona o církvích, jenž ji staví na roveň jiným náboženským společnostem a sektám. Dosavadní zákon zajišťoval plnou náboženskou svobodu, zároveň ale přiznával Katolické církvi jako tvůrkyni národní identity historické prvenství. Nový zákon to má zrušit. Arcibiskup v Caracasu kardinál Ignacio Velasco tvrdí, že v pozadí stojí snaha prezidenta Chavéze o vytvoření státní tzv. „revoluční církve Venezuely“.

GN 36/2001

Katolíci v Moldávii

Postsovětská republika Moldávie má 4 miliony obyvatel, nejsilnějším náboženstvím je pravosláví. Katolíků je cca 0,5 procenta. Jedná se o občany polského nebo německého původu. R. 1993 Vatikán tady zřídil apoštolskou administraturu, v jejímž čele stojí biskup Anton Cosa. V pastorači působí 16 kněží, ze zde také 6 ženských klášterů. Největší problém moldavské církve představuje nedostatek kultovních míst, kostely a kaple byly vesměs za éry Sovětského svazu zbořeny.

GN 36/2001

Zločiny sandinistů v Nikaragui

„Úřady musí zahájit okamžité stíhání viníků...“, prohlásil nikaragujský kardinál Miguel Obando Bravo v souvislosti s nalezením ostatků 37 obětí komunistického sandinistického režimu v 80. letech. Tito opoziční činitelé byli zavražděni sandinistickou milicí. Kardinál přímo obvinil tehdejšího ministra vnitra Tomáše Borgeho. Jak vyšlo najevo, těchto 37 mrtvých těl nepředstavuje ani zdaleka konečné číslo sandinistických zločinů proti lidskosti. Mezinárodní sdružení na obranu práv člověka oznámilo, že byly nalezeny pozůstatky tajného podzemního vězení, schopného pojmut až 10 tisíc lidí, z nichž část byla postřelena a část pohřbena zaživa.

GN 35/2001

Irsko nadále baštou katolicismu

Irská republika prožila v posledních letech a nadále prožívá obrovský hospodářský rozmach a vzrůst životní úrovně. To přispívá ke zniku konzumní mentality, která vede k odklonu od náboženského cítění. Irsko tím bylo také zasaženo, k čemuž přispěla i masivní, uměle vyvolaná proticírkevní kampaň v souvislosti s několika procesy proti kněžím, obviněným z pedofilie. Média vytvořila prototyp „co kněz, to pedofil“, aniž sdělila, že duchovní, kteří takto zklamali, představují z celkového počtu pouhý zlomek procenta.

Počet pravidelných nedělních účastníků bohoslužeb za posledních 30 let spadl z 90 procent obyvatelstva na 63 procent. Statistické výzkumy však ukazují, že již několik roků toto číslo neklesá, naopak se ukazuje mírný vzrůst. Irsko nadále patří spolu s Maltou k nejreligióznějším zemím Evropy. 10 procent irských občanů chodí na mši svatou a ke svatému přijímání denně. 94 procent Irů věří

v Boha, 65 procent v přítomnost Krista v Eucharistii, 53 procent ctí P.Marii. 40 procent Irů přiznává, že náboženství má důležitý vliv na jejich každodenní život a závazná životní rozhodnutí, 30 procent odmítá předmanželský sex, 41 procent považuje potrat za nepřipustný v každé situaci, 20 procent ho připouští jen v krajních případech (ohrožení života matky), 27 procent občanů považuje Církev za instituci, které ze všech nejvíce důvěřují. Počet kněžských povolání po velkém poklesu v 80. letech opět stoupá, letos bylo vysvěceno 32 novokněží (před 2 lety 26). Tato čísla potvrzují, že Irsko nadále ježich baštou katolicismu v Evropě.

GN 35/2001

Papež vybavil operační sál pro děti Černobyli

Svatý otec Jan Pavel II. věnoval dětské nemocnici v Kyjevě na Ukrajině zařízení pro operační sál. To je určeno zejména těm dětem, které trpí na následky černobylské jaderné katastrofy.

Schweizerische katholische Wochenzeitung 25/2001

Kardinál McCarrick vyzývá k půstu

Alespoň k jednodennímu půstu týdně trvajícím až do zakončení bojů v Afganistanu vybidnul všechny věřící ve washingtonské arcidiecézi místní metropolita kardinál Theodore McCarrick. Zdůraznil, že tato svatá povinnost odříkání a pokání „si klade za cíl vyprosít u Boha odpuštění pro všechny jeho děti – jak pro přátele tak pro nepřátele“. Kardinál prosil všechny katolíky, aby tímto způsobem vyjádřili před Bohem svou touhu žít v bezpečném a spravedlivém světě a prosili ho o takovou proměnu, aby „muži i ženy na této zemi nemuseli nikdy žít ve strachu a nejistotě“. Washingtonský metropolita nechal na věřících volbu dne určeného k půstu, doporučoval však pátek jako zvláštní den pro všechny křesťany, neboť v tomto dni Ježíš Kristus zemřel v mukách za spásu lidstva. Kard. McCarrick zároveň podotknul, že tento den je svatý i pro muslimy. Také zdůraznil, že katolíci se pátečním půstem spojí s muslimy, a tak ukáží, že neobviňují celé muslimské náboženství za viny několika jejich vyznavačů a že projevují touhu k uskutečnění míru ve světě.

Niedziela 43/2001

Symposium k výročí 10 let Teologické fakulty

Teologická fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích zve všechny své příznivce a zájemce o teologii na symposium uspořádané k desítiletému výročí svého trvání. Hlavní referáty přednesou v průběhu dopoledne 26. 11. českobudějovický biskup mons. dr. Antonín Liška, pražský arcibiskup kardinál Miroslav Vlk a královéhradecký biskup mons. Dominik Muka.

Účastníkům nabízíme možnost zajistit ubytování v hotelu z 26. na 27. listopadu 2001, stejně tak oběd v menze 26. a 27. listopadu 2001 (oboje si účastník hradí sám, oběd á 50.- Kč).

V případě zájmu zašlete co nejdříve informaci o Vaší účasti na adresu: **Děkanát TF JU**, Kněžská 8, 37 01 České Budějovice. tel.: 038 / 77 73 501, fax: 038 / 63 53 045, e-mail: dekanat@tf.jcu.cz.

OBSAH

Prošba u Jeslí	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
O modlitbě a důvěře	7
Petr našich dnů - Pán vstupuje do své svatyně	8
Obrácení Bernarda Nathansona ^(2/2)	10
Odpověď na deset prointerruptčních argumentů	13
Pius XII. stále vadí	14
Co si myslí rabín New Yorku David Dalin o papeži Piu XII.	15
Rouška z Oviada	16
Zjevení kardinála Wyszyňského	17
Kříž z kostelíka sv. Damiána ^(3/3)	18
Klokoty	20
Nekritizujeme své kněze	21
Obláti Panny Marie Neposkvrněné	22
Bůh je spravedlivý	23
Rozhovory se Sylvou - Proč mají jedni štěstí...?	24
Uspávací tabletky	25
Radostná událost	26
Hrdinný kněz zamřel v troskách WTC	27
Nevšední událost v Kazachstanu	28
Ty můj strážný Andílku	28
Královská Koruna ze zlata nebo z trnů	29
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2001, ročník X.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 8 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2001: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Betlém
- místo narození
Ježíše Krista

Murillo
- Klanění se
pastýřů

**Betlémská Hvězda ať prozáří temnotu tohoto světa,
dodá Vám naději do dalších dnů
a naplní Vás pokojem a radostí.
Ze srdce všem čtenářům Immaculaty přeje
*redakce a všichni bratři minorité***

Poznávání nebe už zde

Nejvyšším znakem Boží obce - nebe - je trvalý a dokonalý mír. Nic tam nemůže ublížit, nic tam nemůže zranit. I nejbohatší život na zemi je ve srovnání s tím ubohý - co může nabídnout jídlo, oblečení, peníze, úspěch a sláva; co se dá srovnat s mírem a radostí Nebeského Města?

Přesto je možné žít na zemi takovým způsobem, abychom se mohli těšit, alespoň v naději, na požehnání nebe a žili zde pro život příští.

*sv. Augustin
O Boží obci, kapitola 20*

